

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Dato: 15. juli 2011
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2011-730-1361
Dok.: JAU40831

**Forslag
til
Lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige
afgørelser i Den Europæiske Union**

(Gennemførelse af rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling)

§ 1

I lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som ændret ved § 1 i lov nr. 347 af 14. maj 2008 og § 1 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres ”og” til ”, ”.

2. I § 1, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

”4) foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater) og”

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

3. *Overskriften* til *afsnit III* affattes således:

”Afsnit III

Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse samt foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling”

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

4. Efter § 29 t indsættes i afsnit III:

”Kapitel 6 c

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater)

§ 29 u. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere foranstaltninger, der er mindre indgribende end varetægtsfængsling, herunder

- 1) pligt til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af indkaldelse til et retsmøde som led i en straffesag,
- 2) pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten,
- 3) pligt til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) pligt, der begrænser muligheden for at forlade fuldbyrdelsesstatens område,
- 5) pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
- 6) pligt til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser,
- 7) pligt til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,
- 8) pligt til ikke at føre køretøj,
- 9) pligt til at stille en økonomisk sikkerhed,
- 10) pligt til at undergive sig terapeutisk behandling eller afvænningsbehandling eller
- 11) pligt til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

§ 29 v. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes her i landet på anmodning fra udstedelsesstaten, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, og personen efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilget i at vende tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse af afgørelsen efter § 29 w, stk. 2, eller § 29 x.

Stk. 2. På anmodning fra udstedelsesstaten og efter ønske fra den pågældende kan en afgørelse anerkendes og fuldbyrdes, selv om personen ikke på tidspunktet for anmodningen har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, hvis det det skønnes formålstjenligt af hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Stk. 3. En foranstaltning omfattet af § 29 u, som på grund af sin art ikke er forenelig med de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling, kan tilpasses i overensstemmelse med en foranstaltning, som ville kunne fastsættes her i landet for en sådan handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil.

Stk. 4. Behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse sker efter reglerne i kapitel 12.

§ 29 w. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af nedenstående handlinger, kan anerkendes her i landet, selv om en tilsvarende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis sådanne handlinger efter lovgivningen i udstedelsesstaten kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosivstoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.

- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Ulovlig handel med stjålne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Brandstiftelse.
- 30) Strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Stk. 2. Uden for de tilfælde, som er nævnt i stk. 1, kan anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis en handling svarende til den, som ligger til grund for den pågældende afgørelse, ikke er strafbar efter dansk ret.

§ 29 x. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan i øvrigt afslås, hvis

- 1) den attest, som er omhandlet i § 48, er mangelfuld eller er i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist,
- 2) kriterierne for fuldbyrdelse af afgørelsen efter § 29 v, stk. 1-2, ikke er opfyldt,
- 3) afgørelsen ikke vedrører en af de i § 29 u nævnte foranstaltninger,
- 4) der er grund til at formode, at foranstaltningerne er pålagt med det formål at straffe den pågældende person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af disse grunde,
- 5) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse efter dansk ret,
- 6) der efter dansk ret ikke kan føres tilsyn med foranstaltningerne på grund af immunitet,
- 7) den pågældende person på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15, eller

8) den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre (2002/584/RIA).

Stk. 2. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører forhold, som personen tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning). Tilsvarende gælder, hvis personen er benådet her i landet for handlingen. Hvis personen er dømt i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse kun afslås, hvis dommen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i domsstaten.

Stk. 3. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan tillige afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold, som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt.

§ 29 y. Inden der træffes afgørelse om afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af § 29 x, stk. 1, nr. 1-3, stk. 2 eller stk. 3, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten høres og om nødvendigt anmodes om straks at tilvejebringe supplerende oplysninger til brug for afgørelsen. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse kan i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde udsættes, indtil attesten foreligger i fuldstændig stand.

Stk. 2. Inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om den påtænkte afgørelse og gives en frist på 10 dage fra underretningens modtagelse til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

§ 29 z. Udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, herunder efterfølgende afgørelser om forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

Stk. 2. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved en efterfølgende afgørelse ændrer de oprindeligt pålagte foranstaltninger, og de nye foranstaltninger ikke er omfattet af § 29 u, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger.

Stk. 3. Ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelig med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3, jf. § 54, stk. 3.

Stk. 4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger som nævnt i § 29 a, stk. 2, uden at træffe efterfølgende afgørelser, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, anmode den kompetente myndighed om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist.

Stk. 5. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den i stk. 4 nævnte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 æ. Hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes hver gang, der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Stk. 2. Fremsættelse af anmodninger som nævnt i stk. 1 kan dog undlades, når den pågældende har givet afkald herpå.

Stk. 3. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning som nævnt i stk. 1 inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsættes. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 ø. Fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, hvis

- 1) den pågældende person har etableret sit lovlige og sædvanlige opholdssted uden for Danmark,
- 2) udstedelsesstaten inden 10 dage efter modtagelsen af underretning efter § 29 a nr. 7, tilbagekalder den i § 48 omhandlede attest, medmindre fuldbyrdelsen af foranstaltningen i Danmark allerede er indledt,
- 3) udstedelsesstaten har ændret foranstaltningerne i afgørelsen, og fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger er afvist efter § 29 z, stk. 2,

- 4) der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger efter § 29 z, stk. 5 eller § 29 æ, stk. 3, eller
- 5) udstedelsesstaten har meddelt, at afgørelsen i udstedelsesstaten ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold

- 1) om videresendelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og den i § 48 omhandlede attest til rette myndighed her i landet,
- 2) om den pågældende persons eventuelle adresseændringer,
- 3) om, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke er mulig, fordi den pågældende person ikke kan spores her i landet,
- 4) om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget,
- 5) om den endelige afgørelse om at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling,
- 6) om afslag på at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og begrundelsen herfor,
- 7) om enhver afgørelse om tilpasning af foranstaltningerne samt begrundelsen herfor, og
- 8) om enhver afgørelse efter § 29 z, stk. 2 eller 5, eller § 29 æ stk. 3, om at afvise eller indstille fuldbyrdelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 2. De kompetente myndigheder i udstedelsesstaten underrettes endvidere om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1.”

5. *Overskriften til kapitel 12* affattes således:

”Kapitel 12

Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser og afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling”

6. § 54, *stk. 1*, affattes således:

”Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.”

7. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”Stk. 3. Afgørelser om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling træffes ved kendelse.”

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

8. I § 54 indsættes som *stk. 6*:

”Stk. 6. Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling træffes hurtigst muligt og senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. § 54 d, stk. 4, forlænges fristen for fuldbyrdelsen af afgørelsen med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen.”

9. Efter § 54 c indsættes i *kapitel 12*:

”§ 54 d. Sager om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 54, stk. 3, indbringes af anklagemyndigheden for retten på det sted, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvilken byret, der skal behandle sagen. Indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen fra udstedelsesstaten.

Stk. 2. Retten beskikker en forsvarer for den pågældende og underretter anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet.

Stk. 3. Retten kan behandle sagen om fuldbyrdelse af foranstaltningen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Retten kan i disse tilfælde beslutte, at den pågældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Stk. 4. En kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overensstemmelse med reglerne om kære af fængslingskendelser i retsplejelovens kapitel 85. Kæremålsfristen regnes fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.”

10. I § 58 indsættes som *stk. 4*:

”*Stk. 4.* Når der er truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker fuldbyrdelse i overensstemmelse med dansk ret.”

11. § 59, *stk. 2*, affattes således:

”*Stk. 2.* Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraffe og konfiskation og med henblik på fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.”

12. Efter § 60 b indsættes i *kapitel 13*:

”§ 60 c. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, når den pågældende person, som er omfattet af afgørelsen, har lovligt og sædvanligt ophold i denne medlemsstat og efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilget i at vende tilbage til medlemsstaten.

Stk. 2. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende person har lovligt eller sædvanligt ophold, om at fuldbyrde afgørelsen, hvis den pågældende ønsker det, og medlemsstaten har givet sit samtykke hertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, der er omfattet af denne bestemmelse.”

§ 2

Loven træder i kraft den 1. december 2012.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

1. Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslaget i hovedtræk

2. Gældende ret

- 2.1. Retsplejelovens regler om varetægtsfængsling og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogat)

3. Indholdet af rammeafgørelsen

- 3.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde
- 3.2. Indholdet af den strafferetlige afgørelse og procedurene for fremsendelse af afgørelsen
- 3.3. Kompetente myndigheder
- 3.4. Fuldbyrdsesstatens afgørelse om fuldbyrdelse m.v.
- 3.5. Kompetence vedrørende tilsyn med overholdelsen af foranstaltningerne
- 3.6. Efterfølgende afgørelser
- 3.7. Prøvelse af tilsynsforanstaltningernes nødvendighed
- 3.8. Underretning fra fuldbyrdelsesstaten og høring mellem myndighederne
- 3.9. Udlevering af personer omfattet af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger
- 3.10. Omkostninger
- 3.11. Forholdet til andre aftaler og ordninger
- 3.12. Gennemførelse og ikrafttræden

4. Lovforslagets udformning

- 4.1. Betingelserne for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling
  - 4.1.1. Afslagsgrunde
    - 4.1.1.1. Krav til attest
    - 4.1.1.2. Lovligt og sædvanligt ophold
    - 4.1.1.3. Foranstaltningernes art
    - 4.1.1.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning
    - 4.1.1.5. Dobbelt strafbarhed
    - 4.1.1.6. Forældelse
    - 4.1.1.7. Immunitet
    - 4.1.1.8. Den kriminelle lavalder
    - 4.1.1.9. Straf på grund af køn, race, religion, etnicitet m.v.
    - 4.1.1.10. Afslag på udlevering
  - 4.2. Underretning om afslag
  - 4.3. Fuldbyrdselse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling
    - 4.3.1. De kompetente myndigheder og frister for myndighedernes afgørelse
    - 4.3.2. Sagens behandling i retten
      - 4.3.2.1. Frister for foranstaltningens længde

- 4.3.2.2. Virkningen af fuldbyrdelsen
- 4.3.3. Efterfølgende afgørelser og afgørelser om udlevering
- 4.3.4. Underretning af udstedelsesstaten
- 4.4. Danmark som udstedelsesstat

- 5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige**
- 6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**
- 7. De administrative konsekvenser for borgere**
- 8. De miljømæssige konsekvenser**
- 9. Forholdet til EU-retten**
- 10. Hørte myndigheder m.v.**
- 11. Sammenfattende skema**

1. Lovforslaget i hovedtræk

1.1. Formålet med lovforslaget er at indføre de regler, som er nødvendige for, at Danmark kan opfylde Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling (herefter rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling). Rammeafgørelsen er optrykt som bilag 2 til lovforslaget.

Folketinget har tidligere givet sit samtykke i medfør af grundlovens § 19, stk. 1, til vedtagelsen af rammeafgørelsen. Det skete ved folketingsbeslutning af 22. oktober 2009 (B 6).

Rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er efterfølgende blevet vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 23. oktober 2009 og er offentliggjort i EU-tidende L 294/20 af 11. november 2009.

Rammeafgørelsen bygger på princippet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af andre medlemsstaters strafferetlige afgørelser, som i forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.-16. oktober 1999 blev fastlagt som hjørnестenen i det retlige samarbejde inden for Den Europæiske Union både på det civilretlige og det strafferetlige område. Princippet om gensidig anerkendelse er siden blevet bekræftet i det femårige arbejdsprogram for området for retlige og indre anliggender, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 5. november 2004 (Haag-programmet), og i det seneste arbejdsprogram, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 11. december 2009 (Stockholm-programmet).

Rammeafgørelsen er vedtaget under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, stk. 1, litra a og c, og artikel 34, stk. 2, litra b (nu afløst af afsnit V i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde).

Det følger af artikel 31, stk. 1, litra a og c, at fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager bl.a. omfatter fremme og fremskyndelse af samarbejdet om retspleje og fuldbyrdelse af afgørelser mellem kompetente ministerier og retlige eller tilsvarende myndigheder i med-

lemsstaterne og sikring af forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler, i det omfang det er nødvendigt for at forbedre samarbejdet.

Efter artikel 34, stk. 2, litra b, kan Rådet med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser har således karakter af en folkeretligt bindende forpligtelse for medlemsstaterne, der indtræder ved Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen. Særligt i forhold til Danmarks stilling bemærkes, at det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender ikke har betydning for Danmarks forpligtelse til at opfylde rammeafgørelsen, idet rammeafgørelsen er vedtaget før Lisabon-traktatens ikrafttræden og er bindende for Danmark på mellemstatsligt grundlag.

1.2. Rammeafgørelsen indfører en ordening i EU, hvorefter medlemsstaterne gensidigt anerkender og fuldbyrder hinandens afgørelser om tilsynsforanstaltninger, der udgør alternativer til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater).

Ordningen indebærer, at en medlemsstat under visse nærmere betingelser skal anerkende og fuldbyrde en række nærmere bestemte foranstaltninger som f.eks. påbud om meldepligt, kontakt- og opholdsforbud, påbud om deponering af pas m.v., når sådanne foranstaltninger er pålagt i en anden medlemsstat. Ordningen medfører således, at en person, der er underlagt en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i én medlemsstat, men som har lovligt og sædvanligt ophold i en anden medlemsstat, vil få mulighed for at tage ophold i sidstnævnte medlemsstat, mens sagen efterforskes i den medlemsstat, hvor foranstaltningen er pålagt. Hvis den pågældende ikke frivilligt vender tilbage til udstedelsesstaten med henblik på videre retsforfølgning, kan vedkommende udleveres til udstedelsesstaten i overensstemmelse med reglerne om den europæiske arrestordre.

Formålet med ordningen er at undgå diskrimination af personer, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat end den, hvor de har lovligt og sædvanligt ophold, ved at sikre, at disse personer ikke bliver

varetægtsfængslet i videre omfang end personer med bopæl i denne anden medlemsstat.

Formålet med ordningen er desuden at sikre, at personer, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, til sin tid vil kunne stilles for en domstol i denne medlemsstat. Derudover er det hensigten med rammeafgørelsen, at den gensidige anerkendelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling skal bidrage til at forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden ved at skabe et andet alternativ til varetægtsfængsling end løsladelse uden tilsyn.

Rammeafgørelsen udvider området for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser, der er etableret i tidligere rammeafgørelser vedrørende gensidig anerkendelse, herunder rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af domme om frihedsstraf og frihedsberøvende foranstaltninger og rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af og tilsyn med afgørelser om pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrkelse m.v.

Rammeafgørelsen følger i store træk samme opbygning som disse tidligere rammeafgørelser, herunder med regler om fastlæggelse af afslagsgrunde, regler om fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed inden for den såkaldte positivliste og regler om underretning mellem myndighederne m.v.

1.3. Lovforslaget indeholder en forpligtelse til at fuldbyrde de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er fastsat i en strafferetlig afgørelse fra en anden EU-medlemsstat, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet og – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage hertil.

Lovforslaget fastlægger desuden en forpligtelse til at fuldbyrde sådanne afgørelser, selv om personen ikke har lovligt og sædvanligt ophold i Danmark, hvis fuldbyrdelsen sker efter ønske fra den pågældende person og skønnes formålstjenlig af hensyn til personens mulighed for resocialisering.

I overensstemmelse med rammeafgørelsen er der i lovforslaget fastsat en række særlige grunde, efter hvilke Danmark som fuldbyrdende stat vil kunne afslå anerkendelse af en strafferetlig afgørelse fra en anden med-

lemsstat. Disse afslagsgrunde omfatter bl.a. tilfælde, hvor det underliggende strafbare forhold er forældet, hvor der foreligger immunitet, eller hvor personen på grund af sin unge alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig her i landet. Afslagsgrundene er gjort fakultative, således at Danmark vil kunne vælge at fuldbyrde en afgørelse, selvom rammeafgørelsens betingelser for afslag i den konkrete sag er opfyldt.

Efter lovforslaget vil Danmark ikke kunne stille krav om dobbelt strafbarhed (det vil sige, at den lovovertrædelse, som afgørelsen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten) som en betingelse for anerkendelse af afgørelsen om tilsyn med alternative foranstaltninger, når afgørelsen vedrører visse nærmere anførte forbrydelser svarende til dem, der er indeholdt i den såkaldte positivliste i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Danmark vil imidlertid i overensstemmelse med rammeafgørelsen kunne stille krav om dobbelt strafbarhed for så vidt angår overtrædelser, som ikke er omfattet af positivlisten.

De typer af foranstaltninger, som Danmark ifølge rammeafgørelsen er forpligtet til at fuldbyrde, er nærmere angivet i lovforslaget. Foranstaltningerne omfatter bl.a. påbud om meldepligt, kontakt- og opholdsforbud og deponering af pas m.v. Derudover følger det af lovforslaget, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde enkelte ikke-obligatoriske foranstaltninger, som vedrører pligt til at tage ophold i en institution, pligt til psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling og pligt til at stille økonomisk sikkerhed. De konkrete foranstaltninger, som er fastsat i en udenlandsk afgørelse, kan i forbindelse med anerkendelsen af afgørelsen tilpasses de former for foranstaltninger, der gælder i Danmark.

Med lovforslaget fastlægges endvidere en procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Kompetencen til at træffe afgørelse om afslag på anerkendelse af sådanne afgørelser foreslås indtil videre placeret i Justitsministeriet, dog således at kompetencen vil kunne delegeres til andre myndigheder, hvis det viser sig at være hensigtsmæssigt.

Fuldbyrdelsen af foranstaltningerne foreslås henlagt til domstolene, der dermed også vil få kompetencen til at foretage tilpasning af den foranstaltning, der er pålagt i udstedelsesstaten. Domstolenes afgørelse vedrør-

rende fuldbyrdelsen vil ligesom ved almindelige varetægtsfængslinger blive truffet ved kendelse.

Endelig følger det af lovforslaget, at danske myndigheder vil kunne anmode andre medlemsstater om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765. Kompetencen til at udstede anmodninger foreslås indtil videre placeret centralt i Justitsministeriet, men vil helt eller delvist kunne delegeres til andre myndigheder.

2. Gældende ret

2.1. Retsplejelovens regler om varetægtsfængsling og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtsurrogat)

Retsplejelovens § 762 indeholder de materielle betingelser for varetægtsfængsling i forbindelse med strafferetlig forfølgning. Efter § 762, stk. 1, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at vedkommende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, såfremt lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og 1) der er bestemte grunde til at antage, at vedkommende vil unddrage sig forfølgningen eller fuldbyrdelsen (unddragelsesfare), 2) der er bestemte grunde til at frygte, at vedkommende på fri fod vil begå nye lovovertrædelser (gentagelsesfare), eller 3) der er bestemte grunde til at antage, at sigtede vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre (kollusionsrisiko).

Efter retsplejelovens § 762, stk. 2, kan en sigtet endvidere varetægtsfængsles, når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at vedkommende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, og som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, og hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod, eller en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 123, § 134 a, 192 a, stk. 2, § 218, stk. 1, § 222, §§ 224 eller 225, jf. § 218, stk. 1, eller § 222, § 235, stk. 1, §§ 244-246, § 250 eller § 252 eller en overtrædelse af straffelovens § 232 over for et barn under 15 år, såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Varetægtsfængsling efter denne bestemmelse kaldes ofte retshåndhævelsesarrest.

Varetægtsfængslingen skal være proportional, således at varetægtsfængsling ikke kan anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig, jf. § 762, stk. 3.

Desuden må varetægtsfængsling ikke finde sted, hvis lovovertrædelsen alene kan ventes at ville medføre straf af bøde eller fængsel i højst 30 dage.

Efter retsplejelovens § 765, stk. 1 og 2, kan retten med sigtedes samtykke iværksætte en række foranstaltninger i stedet for varetægtsfængsling, hvis betingelserne for varetægtsfængsling i øvrigt er opfyldt, og varetægtsfængslingens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger (varetægtssurrogat). Retten kan således bestemme, at den sigtede i stedet for varetægtsfængsling skal:

- 1) undergive sig et af retten fastsat tilsyn,
- 2) overholde særlige bestemmelser vedrørende opholdssted, arbejde, anvendelse af fritid og samkvem med bestemte personer,
- 3) tage ophold i egnet hjem eller institution,
- 4) undergive sig psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling,
- 5) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter,
- 6) hos politiet deponere pas eller andre legitimationspapirer,
- 7) stille en af retten fastsat økonomisk sikkerhed for sin tilstedeværelse ved retsmøde og ved fuldbyrdelsen af en eventuel dom.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (jf. betænkning nr. 728/1974, s. 36), at listen over foranstaltninger ikke er udtømmende, og retten kan således beslutte at iværksætte andre foranstaltninger i stedet for varetægtsfængsling.

Foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er ligesom varetægtsfængsling underlagt en række frister. Efter retsplejelovens § 767, stk. 1, fastsættes der – bortset fra tilfælde, hvor sigtede ikke er til stede her i landet – i varetægtskendelsen en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde. Fristen skal være så kort som muligt og må ikke overstige 4 uger. Fristen kan herefter forlænges med op til 4 uger ad

gangen. Fristforlængelsen sker ved kendelse, medmindre sigtede erklærer sig indforstået med forlængelsen.

Når anklageskriftet er indleveret til retten, og retten har fastsat tidspunkt for hovedforhandlingen, kan retten ved udløbet af en frist fastsat efter stk. 1 bestemme, at varetægtsfængslingen eller foranstaltningen skal fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. stk. 2. Udløber den frist, der er fastsat efter stk. 1, efter at hovedforhandlingen er begyndt, fortsætter varetægtsfængslingen eller foranstaltningen uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. stk. 3.

Retsplejelovens § 768 a indeholder en række fravigelige grænser for den samlede længde af varetægtsfængslingen frem til hovedforhandlingens begyndelse i 1. instans. Medmindre retten finder, at der foreligger særlige omstændigheder, må varetægtsfængsling ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum, der overstiger 1) 6 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, eller 2) 1 år, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, jf. stk. 1.

Når arrestanten er under 18 år, må varetægtsfængsling ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum, der overstiger 1) 4 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, eller 2) 8 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, medmindre retten finder, at der foreligger helt særlige omstændigheder, jf. stk. 2.

Fristerne finder anvendelse for varetægtsfængsling og anden frihedsberøvelse (f.eks. varetægtsfængsling af unge under 18 år i surrogat på en lukket institution).

Efter retsplejelovens § 768 skal varetægtsfængsling eller foranstaltninger, der træder i stedet herfor, om fornødent ved rettens kendelse ophæves, når forfølgning opgives, eller betingelserne for iværksættelse ikke længere er til stede. Hvis retten finder, at undersøgelsen ikke fremmes med tilstrækkelig hurtighed, og at fortsat varetægtsfængsling eller anden foranstaltning ikke er rimelig, skal retten ophæve den.

I medfør af retsplejelovens § 769 kan retten under nærmere angivne betingelser beslutte, at varetægtsfængslingen eller foranstaltningen oprettholdes under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelsen af dommen kan iværksættes.

3. Indholdet af rammeafgørelsen

3.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde

Rammeafgørelsen pålægger EU-medlemsstaterne at indføre en ordning, hvorefter medlemsstaterne gensidigt anerkender og fuldbyrder hinandens strafferetlige afgørelser om tilsynsforanstaltninger, der udgør alternativer til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater).

Formålet med ordningen er at åbne mulighed for, at en person, der har lovligt og sædvanligt ophold i én medlemsstat, men er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, på baggrund af en afgørelse truffet i denne anden medlemsstat kan undergives tilsyn af myndighederne i den medlemsstat, hvor vedkommende har lovligt og sædvanligt ophold, indtil retssagen i denne anden medlemsstat finder sted.

Rammeafgørelsen tager ifølge rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, på den ene side sigte på at fremme anvendelsen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger over for personer, der ikke har lovligt og sædvanligt ophold i medlemsstaten, og på den anden side at sikre, at en person, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, end den, hvor han har lovligt og sædvanligt ophold, til sin tid vil kunne stilles for en domstol i denne anden medlemsstat. Derudover har rammeafgørelsen til formål at forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden.

Rammeafgørelsen indeholder regler om, at den kompetente myndighed i en medlemsstat (udstedelsesstaten), hvor der er fastsat en afgørelse med en eller flere foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, kan fremsende afgørelsen til en anden medlemsstat (fuldbyrdesstaten) med henblik på dennes fuldbyrdelse af afgørelsen og overtagelse af tilsynet med den pågældende persons overholdelse af de givne foranstaltninger samt med henblik på udlevering af personen til udstedelsesstaten i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne.

Rammeafgørelsen giver imidlertid ikke en person ret til, at der anvendes en ikke-frihedsberøvende foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling som led i en straffesag. Dette spørgsmål er underlagt lovgivningen og procedurerne i den medlemsstat, hvor straffesagen finder sted, jf. artikel 2, stk. 1. Rammeafgørelsen berører desuden ikke medlemsstaternes udøvelse af deres forpligtelser med hensyn til beskyttelse af ofre, af offentligheden og af den indre sikkerhed i overensstemmelse med arti-

kel 33 i traktaten om Den Europæiske Union (nu artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde), jf. artikel 3.

Det følger endvidere af rammeafgørelsens artikel 5 og præambelbetragtning 16, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejlet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særligt kapitel VI.

Rammeafgørelsens bestemmelser forhindrer således ikke en medlemsstat i at afslå at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis der er objektive grunde til at formode, at foranstaltningen eller sanktionen er idømt med det formål at straffe en person på grund af pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Det er endvidere anført i præambelbetragtning 17, at rammeafgørelsen ikke bør være til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed, ytringsfrihed i andre medier og religionsfrihed.

Bestemmelserne i rammeafgørelsen bør desuden anvendes i overensstemmelse med artikel 18 i EF-traktaten om unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (nu artikel 19 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde), jf. præambelbetragtning 18.

Endelig følger det af præambelbetragtning 19, at personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af rammeafgørelsen, bør beskyttes i overensstemmelse med rammeafgørelsen 2008/977/RIA om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager og i overensstemmelse med Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

3.2. Indholdet af den strafferetlige afgørelse og procedurerne for fremsendelse af afgørelsen

En afgørelse om tilsynsforanstaltninger defineres i rammeafgørelsens artikel 4, litra a, som ”en eksigibel afgørelse truffet som led i en straffesag af en kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med dens nationale ret og procedurer, som pålægger en fysisk person en eller flere tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling”.

De tilsynsforanstaltninger, som medlemsstaterne er forpligtede til at føre tilsyn med, omfatter efter rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, følgende foranstaltninger:

- 1) en forpligtelse for personen til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af stævning om at give møde under et retsmøde som led i en straffesag,
- 2) en pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten,
- 3) en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade fuldbyrdelsesstatens område,
- 5) en pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
- 6) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

Herudover kan den enkelte medlemsstat ved gennemførelsen af rammeafgørelsen eller på et senere tidspunkt meddele Generalsekretariatet for Rådet, at medlemsstaten accepterer at føre tilsyn med en eller flere øvrige foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kan især omfatte:

- a) en forpligtelse til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,

- b) en forpligtelse til ikke at føre et køretøj,
- c) en forpligtelse til at deponere en bestemt sum penge eller at yde en anden form for garanti, der enten kan gives i et bestemt antal rater eller samlet på én gang,
- d) en forpligtelse til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænnning,
- e) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte genstande.

Ifølge præambelbetragtning 11 kan der – når det er relevant – anvendes elektronisk overvågning med henblik på at føre tilsyn med foranstaltningernes overholdelse i overensstemmelse med national ret og nationale procedurer.

Rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, bestemmer, at en afgørelse om tilsynsforanstaltninger kan fremsendes til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, i de tilfælde, hvor personen – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage til denne stat.

Udstedelsesstaten kan desuden på anmodning fra den pågældende person fremsende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat end den, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, forudsat at denne anden medlemsstat har meddelt sit samtykke til fremsendelsen, jf. artikel 9, stk. 2.

Medlemsstaterne bestemmer i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen, på hvilke betingelser deres kompetente myndigheder kan give et sådant samtykke, jf. artikel 9, stk. 3.

Fremsendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger skal ske efter proceduren i rammeafgørelsens artikel 10, hvorefter afgørelsen skal ledsages af en attest, som sendes direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten. Standardformularen af attesten findes i bilag I til rammeafgørelsen.

Der stilles en række formkrav til indholdet og fremsendelsen af attesten, bl.a. at den skal fremsendes på en måde, som efterlader et skriftligt spor, og at attesten skal være underskrevet og indholdets rigtighed bekræftet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, jf. artikel 10, stk. 2 og 3.

Attesten skal desuden oversættes til det eller et af de officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten eller til et eventuelt andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten måtte have meddelt, at den pågældende stat accepterer, jf. artikel 24.

I attesten skal udstedelsesstaten – hvis det er relevant – angive, hvor længe afgørelsen om tilsynsforanstaltninger er gyldig, og om afgørelsen kan forlænges. Udstedelsesstaten skal desuden angive, hvor længe det forventes at være nødvendigt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne under hensyntagen til alle de af sagens omstændigheder, som er kendt på tidspunktet for fremsendelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, jf. artikel 10, stk. 5, litra a og b.

Afgørelsen og attesten skal kun fremsendes til én fuldbyrdelsesstat ad gangen, jf. artikel 10, stk. 6. Hvis afgørelsen og attesten sendes til en forkert myndighed i fuldbyrdelsesstaten, er denne myndighed til gengæld forpligtet til af egen drift at videresende afgørelsen og attesten til den rette myndighed, jf. stk. 8. Fuldbyrdelsesstaten skal i disse tilfælde sørge for at underrette udstedelsesstaten om, hvilken myndighed der har overtaget sagen, jf. artikel 20, stk. 1.

3.3. Kompetente myndigheder

Ifølge rammeafgørelsens artikel 6 skal medlemsstaterne meddele Generalsekretariatet for Rådet, hvilken eller hvilke judicielle myndigheder der i henhold til national lovgivning har kompetence til at træffe afgørelser i overensstemmelse med rammeafgørelsen i en situation, hvor medlemsstaten er enten udstedelsesstat eller fuldbyrdelsesstat.

Artikel 6, stk. 2, giver mulighed for, at medlemsstaterne kan udpege ikke-judicielle myndigheder til at træffe afgørelser efter rammeafgørelsen, forudsat at sådanne myndigheder har kompetence til at træffe afgørelser af tilsvarende karakter i henhold til national lovgivning.

Afgørelser, som indebærer udstedelse af en arrestordre, skal træffes af en kompetent judicial myndighed, jf. stk. 3.

Medlemsstaterne kan efter artikel 7, stk. 1, udpege én eller – hvis det er foreskrevet i deres retssystem – flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne skal meddele Generalsekre-

tariat for Rådet, hvis de ønsker at gøre brug af mulighederne for at anvende centrale myndigheder, jf. stk. 3.

3.4. Fuldbyrdelesstatens afgørelse om fuldbyrkelse m.v.

Anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger skal ske snarest muligt og under alle omstændigheder senest 20 dage efter modtagelsen af afgørelsen og attesten, jf. artikel 12, stk. 1. Hvis afgørelsen påklages, kan fristen forlænges med yderligere 20 arbejdsdage, jf. stk. 2.

Hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristerne, skal fuldbyrdelesstaten straks underrette udstedelsesstaten om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der forventes at gå, før den endelige afgørelse træffes, jf. stk. 3.

Fuldbyrdelesstaten kan vælge at udsætte beslutningen om anerkendelse af afgørelsen, hvis attesten er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen, jf. stk. 4.

Når afgørelsen er anerkendt, træffer fuldbyrdelesstaten straks de nødvendige foranstaltninger til at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne, jf. artikel 12, stk. 1.

Hvis arten eller varigheden af de tilsynsforanstaltninger, som er fastsat i udstedelsesstaten, er uforenelig med fuldbyrdelesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelesstaten vælge at tilpasse disse i overensstemmelse med de foranstaltninger, der gælder for tilsvarende overtrædelser i fuldbyrdelesstaten. De tilpassede tilsynsforanstaltninger skal ligge så tæt som muligt på den foranstaltning, der er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke indebære en skærpelse i forhold til den foranstaltning, som oprindeligt er blevet pålagt, jf. artikel 13, stk. 1 og 2.

Fuldbyrdelesstaten underretter i medfør af artikel 20, stk. 2, litra b og f, udstedelsesstaten om den maksimumperiode, der gælder for den pågældende tilsynsforanstaltning i fuldbyrdelesstaten og om enhver afgørelse om at tilpasse tilsynsforanstaltningerne i overensstemmelse med artikel 13.

Når udstedelsesstaten har fået denne underretning, kan udstedelsesstaten beslutte at trække attesten tilbage, jf. artikel 13, stk. 3, og fuldbyrdeles-

staten er herefter forpligtet til at bringe foranstaltningerne til ophør, jf. artikel 19, stk. 6.

I henhold til rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, kan fuldbyrdelsesstaten ikke stille krav om dobbelt strafbarhed (det vil sige, at den lovovertrædelse, som dommen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten) med hensyn til de forbrydelser, som fremgår af den såkaldte positivliste, hvis forbrydelsen kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år. Positivlisten omfatter en lang række alvorlige forbrydelser, herunder f.eks. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, narkotikahandel, manddrab, voldtægt og organiseret eller væbnet tyveri.

Listen svarer til den positivliste, som først blev anvendt i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre (2002/584/RIA), og som senere er gentaget i en række rammeafgørelser om gensidig anerkendelse. Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser til positivlisten, jf. artikel 14, stk. 2.

For lovovertrædelser, som ikke er omfattet af positivlisten, kan medlemsstaterne efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 3, lade anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med domme og afgørelser være betinget af dobbelt strafbarhed. Fuldbyrdelse af domme vedrørende skatter, afgifter, told og valutahandel kan imidlertid ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme typer regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som udstedelsesstatens lovgivning, jf. artikel 15, stk. 1, litra d.

Den enkelte medlemsstat kan erklære over for Generalsekretariatet for Rådet, at den af forfatningsmæssige grunde vil stille krav om dobbelt strafbarhed for så vidt angår nogle af overtrædelserne på positivlisten, jf. artikel 14, stk. 4.

Efter rammeafgørelsens artikel 15 er der mulighed for at benytte sig af en række særlige grunde til at afslå anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger. Afslag kan således meddeles, hvis

- a) den i artikel 10, stk. 1, omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til dommen og ikke er blevet kompletteret eller

berigtiget inden for en rimelig frist, som fuldbyrdelsesmyndigheden har fastsat,

- b) kriterierne i artikel 9, stk. 1 og 2 (om lovligt eller sædvanligt ophold), eller artikel 10, stk. 4 (om foranstaltningernes art), ikke er opfyldt, jf. nærmere herom punkt 3.2 ovenfor,
- c) anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vil være i strid med princippet om ne bis in idem (dvs. princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning),
- d) afgørelsen vedrører handlinger, som ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdelsesstatens lovgivning i tilfælde, hvor handlingen ikke er omfattet af positivlisten i artikel 14, stk. 1, eller fuldbyrdelsesstaten har afgivet en erklæring efter artikel 14, stk. 4 (om krav om dobbelt strafbarhed af forfatningsmæssige grunde),
- e) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning, og den er knyttet til handlinger, der falder ind under dennes kompetence i henhold hertil,
- f) der i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltninger,
- g) den pågældende person i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning på grund af sin alder endnu ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, eller
- h) den i tilfælde af overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne ville skulle afslå at overgive den pågældende person i overensstemmelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 15, stk. 2, indeholder nærmere regler om høring af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, inden der træffes afgørelse om afslag efter visse afslagsgrunde.

Artikel 15, stk. 3, vedrører den situation, hvor fuldbyrdelsesstaten har mulighed for at afslå anerkendelse på grundlag af stk. 1, litra h, men ikke

desto mindre er villig til at anerkende og fuldbyrde den pågældende afgørelse. Fuldbyrdelsesstaten skal i givet fald underrette udstedelsesstaten om afslagsgrunden og om, at den alligevel accepterer at anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvorefter udstedelsesstaten har en frist på 10 dage til eventuelt at trække anmodningen tilbage.

Først når denne frist er udløbet, uden at udstedelsesstaten har trukket anmodningen tilbage, kan fuldbyrdelsesstaten træffe afgørelse om anerkendelse med den virkning, at kompetencen til at fuldbyrde afgørelsen overgår til fuldbyrdelsesstaten. Det er i givet fald forudsat, at den pågældende person – selv om han senere overtræder de pålagte foranstaltninger eller ikke frivilligt møder op til videre retsforfølgning i udstedelsesstaten – ikke nødvendigvis kan udleveres efter reglerne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 16 bestemmer, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på tilsyn med tilsynsforanstaltninger.

3.5. Kompetence vedrørende tilsyn med overholdelsen af foranstaltningerne

Det fremgår af artikel 11, stk. 1, at udstedelsesstaten bevarer kompetencen vedrørende tilsynsforanstaltningerne, indtil den har modtaget underretning fra fuldbyrdelsesstaten om anerkendelse af afgørelsen.

Efter artikel 11, stk. 2, vil kompetencen blive tilbageført fra fuldbyrdelsesstaten til udstedelsesstaten, hvis a) den pågældende person har etableret sit lovlige opholdssted uden for fuldbyrdelsesstaten, b) udstedelsesstaten har givet meddelelse om tilbagekaldelse af attesten eller c) udstedelsesstaten har ændret de pålagte tilsynsforanstaltninger og fuldbyrdelsesstaten har nægtet at føre tilsyn med de ændrede tilsynsforanstaltninger, jf. punkt 3.6. nedenfor, d) maksimumperioden i fuldbyrdelsesstaten for en tilsynsforanstaltning er udløbet eller e) fuldbyrdelsesstaten på grund af udstedelsesstatens passivitet over for underretninger om overtrædelser af tilsynsforanstaltninger eller anmodninger om bekræftelse af foranstaltningernes nødvendighed har besluttet at indstille tilsynet og givet udstedelsesstaten besked derom, jf. nærmere herom under punkt 3.6 og 3.7 nedenfor.

I alle disse tilfælde hører fuldbyrdelsesstaten og udstedelsesstaten hinanden med henblik på at undgå afbrydelser i tilsynet, jf. stk. 3.

3.6. Efterfølgende afgørelser

Efter artikel 18 tilkommer det udstedelsesstaten ved anvendelse af national lovgivning at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om tilsynsforanstaltninger. Disse afgørelser omfatter forlængelse, ændring og tilbagekaldelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, ændring af tilsynsforanstaltningerne og udstedelse af en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft.

Fuldbyrdelsesstaten er forpligtet til straks at underrette udstedelsesstaten om enhver overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne, som kan føre til vedtagelse af en efterfølgende afgørelse efter § 18. Meddelelsen fra fuldbyrdelsesstaten skal gives ved anvendelse af formularen i bilag II til rammeafgørelsen, jf. artikel 19, stk. 3.

I tilfælde, hvor fuldbyrdelsesstatens myndighed har sendt flere meddelelser om overtrædelse af foranstaltningerne, uden at udstedelsesstaten har truffet beslutning om en efterfølgende afgørelse, kan fuldbyrdelsesstaten anmode udstedelsesstaten om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist, jf. artikel 23, stk. 1. Hvis udstedelsesstaten ikke reagerer inden for fristen, kan fuldbyrdelsesstaten i sidste ende beslutte at indstille foranstaltningerne, jf. artikel 23, stk. 2.

Kompetencen vedrørende tilsynet med foranstaltningerne føres derpå tilbage til udstedelsesstaten.

Fuldbyrdelsesstaten kan – når dens nationale lovgivning kræver det – beslutte at anvende den almindelige anerkendelsesprocedure for at gennemføre forlængelse, revision eller tilbagetrækning af afgørelsen eller ændringer af tilsynsforanstaltningerne, jf. artikel 18, stk. 3. Hvis udstedelsesstaten har ændret tilsynsforanstaltningerne, kan fuldbyrdelsesstaten beslutte at tilpasse foranstaltningerne til national lovgivning eller – hvis foranstaltningerne ikke er omfattet af listen over godkendte foranstaltninger i artikel 8 – at nægte at føre tilsyn med foranstaltningerne, jf. stk. 4.

Udstedelsesstatens kompetence omfatter ikke andre sager, der anlægges i fuldbyrdelsesstaten mod den pågældende person, jf. stk. 5.

Udstedelsesstaten underretter straks fuldbyrdelsesstaten om enhver afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 1.

3.7. Prøvelse af tilsynsforanstaltningernes nødvendighed

Efter artikel 19, stk. 1, er udstedelsesstaten forpligtet til omgående at besvare en eventuel forespørgsel fra fuldbyrdelsesstaten om, hvorvidt tilsynsforanstaltninger er nødvendige i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag. Udstedelsesstaten skal desuden inden udløbet af fristen for tilsynsforanstaltningen af egen drift eller på opfordring underrette fuldbyrdelsesstaten om, i hvilken yderligere periode den forventer, at tilsynet med foranstaltningen vil være nødvendigt, jf. artikel 19, stk. 2.

I tilfælde, hvor loven i fuldbyrdelsesstaten kræver en periodisk prøvelse af nødvendigheden af at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne, kan fuldbyrdelsesstaten bede udstedelsesstaten om at bekræfte, at foranstaltningen fortsat er nødvendig. Fuldbyrdsstaten skal give udstedelsesstaten en rimelig frist til besvarelse. Hvis udstedelsesstaten fortsat ikke har svaret efter fuldbyrdelsesstatens anden henvendelse, kan fuldbyrdelsesstaten beslutte at indstille foranstaltningerne, jf. artikel 23, stk. 3.

Kompetencen vedrørende tilsynet med foranstaltningerne føres derpå tilbage til udstedelsesstaten.

3.8. Underretning fra fuldbyrdelsesstaten og høring mellem myndighederne

Efter artikel 20, stk. 2, er fuldbyrdelsesstaten forpligtet til straks at underrette udstedelsesstaten om en række oplysninger af relevans for udstedelsesstatens afgørelse. Fuldbyrdsstaten skal således underrette om den pågældende persons adresseændringer, og om at det i praksis er umuligt at føre tilsyn med personen, fordi personen ikke kan spores på fuldbyrdelsesstatens område. Fuldbyrdsstaten skal desuden underrette om enhver afgørelse om at anerkende eller ikke at anerkende afgørelsen fra udstedelsesstaten samt begrundelsen herfor og om, at en afgørelse om tilsynsforanstaltninger er blevet påklaget samt om enhver afgørelse, som fuldbyrdelsesstaten har truffet om tilpasning af tilsynsforanstaltningerne.

Herudover skal fuldbyrdelsesstaten give oplysninger om de eventuelle maksimumperioder for tilsyn med tilsynsforanstaltninger, som finder anvendelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Ved maksimumperioden forstås det samlede tidsrum, hvorefter det ikke længere er retligt muligt at forlænge tilsynsforanstaltningerne, jf. præambelbetragtning 7.

Underretning i henhold til artikel 20, stk. 2, skal ske på en måde, som efterlader et skriftligt spor.

I rammeafgørelsens artikel 22 er det desuden fastlagt, at de involverede myndigheder generelt skal høre hinanden om oplysninger af relevans for sagen, herunder om oplysninger, der gør det muligt at kontrollere den pågældendes identitet og bopæl og relevante oplysninger fra strafferegisteret i overensstemmelse med gældende lovgivning.

3.9. Udlevering af personer omfattet af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger

Hvis en person, der er undergivet en tilsynsforanstaltning ikke overholder tilsynsforanstaltningerne eller ikke frivilligt vender tilbage til udstedelsesstaten med henblik på videre retsforfølgning, kan udstedelsesstaten vælge at trække beslutningen om tilsynsforanstaltningen tilbage og i stedet udstede en europæisk arrestordre eller anden afgørelse med samme retskraft, jf. artikel 18, stk. 1, litra c.

Det følger af artikel 21, stk. 1, at fuldbyrdelsesstaten i givet fald skal overgive den pågældende i overensstemmelse med rammeafgørelsen 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre.

Fuldbyrdelsesstaten kan ikke påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, medmindre den over for Generalsekretariatet for Rådet har erklæret, at den også agter at anvende bestemmelsen, når den træffer afgørelse om udlevering af personer, der har overtrådt tilsynsforanstaltningerne, til udstedelsesstaten, jf. artikel 21, stk. 3, jf. stk. 2.

Det bemærkes, at artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bestemmer, at en arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning straffes med en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder, eller når der er idømt en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst 4 måneder.

Hvis en medlemsstat afgiver en erklæring som anført i artikel 21, stk. 3, vil medlemsstaten i medfør af afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, kunne afslå at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om tilsynsforanstaltninger med henvisning til, at personen ikke senere vil kunne udleveres

efter reglerne i arrestordren, fordi kravet i arrestordrens artikel 2, stk. 1, ikke er opfyldt. Se nærmere herom under punkt 4.1.1.9 nedenfor.

3.10. Omkostninger

Omkostninger i forbindelse med anvendelsen af rammeafgørelsen afholdes af fuldbyrdelsesstaten, bortset fra omkostninger, der opstår udelukkende på udstedelsesstatens område, jf. artikel 25.

Det fremgår af præambelbetragtning 14, at udgifterne for den person, som afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vedrører, til rejser mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med tilsynet med tilsynsforanstaltningerne eller i forbindelse med et retsmøde ikke er omfattet af rammeafgørelsen. Muligheden for, at udstedelsesstaten kan afholde alle eller dele af sådanne udgifter, afgøres i henhold til national ret i udstedelsesstaten.

For at undgå unødige omkostninger og besvær i tilknytning til overførsel af en person, der er genstand for en straffesag, med henblik på et retsmøde eller en retssag, bør medlemsstaterne kunne anvende telefon- og videokonferencer, jf. præambelbetragtning 9 og artikel 19, stk. 4.

3.11. Forholdet til andre aftaler og ordninger

Rammeafgørelsen giver mulighed for, at medlemsstaterne fortsat kan anvende eksisterende eller indgå nye bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, hvis disse bidrager til yderligere at forenkle eller lette den gensidige anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger, jf. artikel 26.

3.12. Gennemførelse og ikrafttræden

Artikel 27 bestemmer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme rammeafgørelsens bestemmelser senest den 1. december 2012.

4. Lovforslagets udformning

4.1. Betingelserne for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling

Rammeafgørelsens regler om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling foreslås indsat som et nyt kapitel 6 c i lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

De foranstaltninger, som medlemsstaterne er forpligtede til at fuldbyrde, fremgår af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, og omfatter bl.a. påbud om meldepligt, kontakt- og opholdsforbud, deponering af pas m.v.

Den enkelte medlemsstat kan herudover meddele Generalsekretariatet for Rådet, hvilke eventuelle yderligere foranstaltninger den accepterer at fuldbyrde. Sådanne øvrige former for foranstaltninger kan bl.a. omfatte pligt til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænningspligt eller pligt til at deponere en bestemt sum penge eller yde en anden form for garanti, jf. artikel 8, stk. 2.

Det foreslås i § 29 u, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere mindre indgribende foranstaltninger. I § 29 u, nr. 1-11 opregnes en række eksempler på sådanne foranstaltninger. Eksemplerne svarer til de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er nævnt i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1 og 2.

Foranstaltningerne i rammeafgørelsens artikel 8 er alle medtaget på listen, fordi de efter Justitsministeriets opfattelse må anses for at være omfattet af de foranstaltninger, som i medfør af retsplejelovens § 765 ville kunne fastsættes som alternativ til varetægtsfængsling i Danmark. Foranstaltningerne bør således også kunne fuldbyrdes her i landet, når de i medfør af en udenlandsk afgørelse er pålagt en person, som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold her i landet, jf. nærmere nedenfor om denne betingelse.

Det bemærkes, at enkelte af foranstaltningerne, som er nævnt i § 29 u, nr. 9, herunder den foranstaltning, der vedrører en forpligtelse til at stille en

økonomisk sikkerhed, i praksis kun sjældent anvendes som foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i Danmark. Foranstaltningen er imidlertid opretholdt i retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 7, og bør derfor efter Justitsministeriets opfattelse også kunne fuldbyrdes i Danmark på baggrund af en afgørelse, der er truffet i udlandet vedrørende en person, som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold her i landet.

Den foreslåede § 29 u gør ikke udtømmende op med, hvilke typer af foranstaltninger, som Danmark vil kunne fuldbyrde. Danmark vil således også kunne fuldbyrde andre foranstaltninger, som udgør mindre indgribende alternativer til varetægtsfængsling.

Som eksempel kan nævnes foranstaltninger, der indebærer en forpligtelse for den pågældende til at tage ophold i egnet hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, jf. også retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3.

Sådanne foranstaltninger, der i Danmark i vidt omfang anvendes over for unge lovovertrædere, vil således også kunne fuldbyrdes her i landet over for en ung person, der efter udstedelsesstatens afgørelse er blevet pålagt en foranstaltning om at tage ophold i egnet hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, og som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold i Danmark, med den virkning, at den unge vil kunne anbringes på en institution her i landet, indtil straffesagen i udstedelsesstaten begynder.

Det bemærkes, at præambelbetragtning nr. 11 i rammeafgårelsen indeholder en mulighed for, at fuldbyrdelsesstaten kan anvende elektronisk overvågning til at føre tilsyn med foranstaltningerne i overensstemmelse med national ret og procedurer. Justitsministeriet finder imidlertid ikke, at der er grundlag for at anvende elektronisk overvågning i forbindelse med tilsynet med personer, der er underlagt foranstaltninger i Danmark, idet elektronisk overvågning ikke anvendes i forbindelse med foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er fastsat efter dansk ret.

Justitsministeriet vil i overensstemmelse med rammeafgårelsens artikel 8, stk. 2, meddele Generalsekretariat for Rådet, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde de nævnte foranstaltninger på de betingelser, som fremgår ovenfor.

Fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til vare-tægtsfængsling forudsætter efter rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, at den pågældende person har lovligt og sædvanligt ophold i fuldbyrdelsesstaten, og at den pågældende – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage til denne stat.

Betingelsen om lovligt og sædvanligt ophold er ikke nærmere defineret i rammeafgørelsen, men må antages at omfatte personer, der enten er statsborgere i Danmark eller i øvrigt har lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og som samtidig har fast bopæl her i landet.

Efter rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2, kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på anmodning af den pågældende person fremsende afgørelsen om foranstaltninger til en anden medlemsstat end den, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, forudsat at denne anden stat har givet samtykke til fremsendelsen. Medlemsstaterne kan ved gennemførelsen af rammeafgørelsen bestemme, på hvilke betingelser de vil give samtykke til, at den pågældendes anmodning om fuldbyrdelse imødekommes, selv om personen ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, jf. stk. 3.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der kan være tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse og personens tilknytning til Danmark tilsiger, at afgørelsen fuldbyrdes her i landet, uanset at personen på tidspunktet for oversendelsen af anmodningen ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Det kan f.eks. være i tilfælde, hvor den pågældende er dansk statsborger og ønsker at underkaste sig foranstaltninger her i landet. Det kan også være i tilfælde, hvor en udenlandsk statsborger, som er under efterforskning i udlandet, ønsker at flytte (lovligt) til Danmark af familie-, arbejds- eller studiemæssige årsager.

Den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse vil navnlig være relevant at tage hensyn til i sager, hvor efterforskningen i udstedelsesstaten må forventes at blive langvarig, og hvor foranstaltningerne udgør en reel hindring for den pågældendes mulighed for at opholde sig her i landet, indtil en eventuel straffesag indledes i udstedelsesstaten.

I disse tilfælde skal justitsministeren eller den, som justitsministeren bemyndiger hertil, således kunne give samtykke til at fuldbyrde afgørelsen

om foranstaltninger, uanset at den pågældende person ikke har lovligt og sædvanligt ophold i Danmark i rammeafgørelsens forstand,

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 29 v, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Inden der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse, skal der tages stilling til, om fuldbyrdelsen eventuelt bør afslås under henvisning til en af de afslagsgrunde, som følger af rammeafgørelsen. Afslagsgrundene er udtømmende opregnet i rammeafgørelsen, og der vil derfor ikke kunne meddeles afslag på en anmodning om fuldbyrdelse, hvis der ikke foreligger en af de afslagsgrunde, der er anført heri.

Afslagsgrundene i rammeafgørelsen er alle formuleret som fakultative afslagsgrunde, hvilket betyder, at det er overladt til medlemsstaterne at vurdere, om de vil gøre brug af de pågældende afslagsgrunde.

I overensstemmelse med den fremgangsmåde, som hidtil er anvendt for gennemførelse af rammeafgørelser om gensidig anerkendelse, har Justitsministeriet medtaget samtlige afslagsgrunde i lovforslaget, jf. den foreslåede § 29 w, stk. 2, og § 29 x, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Justitsministeriet foreslår, at alle afslagsgrundene fastsættes som fakultative afslagsgrunde, således at der efter en konkret vurdering kan træffes afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelsen, uanset at der er grundlag for afslag. Samme ordning er anvendt i forhold til gennemførelsen af rammeafgørelsen om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse.

Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i henhold til rammeafgørelsen er afgrænset til at omfatte tilfælde, hvor den pågældende person har givet sit samtykke til, at afgørelsen fuldbyrdes her i landet. I tilfælde, hvor den pågældende ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, forudsættes det endda, at fuldbyrdelsen sker på den pågældendes anmodning, jf. rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2.

Der er derfor ikke samme hensyn at tage til den pågældende som i sager om f.eks. udlevering, hvor afgørelsen kan være indgribende for den pågældende og i visse tilfælde sker uden den pågældendes samtykke.

Justitsministeriet har i øvrigt lagt vægt på, at fuldbyrdelsen af afgørelser efter rammeafgørelsen som udgangspunkt alene indebærer en forpligtelse til at fuldbyrde foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i sagen, herunder afgørelse om udstedelse af en arrestordre med henblik på udlevering af den pågældende, tilkommer således udstedelsesstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 18.

Det bemærkes i den forbindelse, at hvis udstedelsesstaten efterfølgende måtte begære den pågældende udleveret i henhold til rammeafgørelsens artikel 21, så er rammeafgørelsen ikke til hinder for, at danske myndigheder meddeler afslag på udlevering, hvis det vurderes, at en af afslagsgrundene efter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre foreligger.

4.1.1. Afslagsgrunde

4.1.1.1. Krav til attest

Efter artikel 15, stk. 1, litra a, i rammeafgørelsen kan anerkendelse af en dom eller afgørelse afslås, hvis den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til den udenlandske afgørelse og ikke er blevet kompletteret eller berigtiget inden for en rimelig frist, som fuldbyrdelsesmyndigheden har fastsat. Kravet om anvendelse af attesten fremgår af lovens § 48.

Afslagsgrunden foreslås gennemført med forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Hvis attesten også efter udløbet af den nævnte frist er ufuldstændig eller behæftet med fejl, bør der som udgangspunkt meddeles afslag på fuldbyrdelse.

Det forudsættes dog, at der efter en konkret vurdering kan ske fuldbyrdelse af afgørelsen, således at udstedelsesstatens manglende opfyldelse af de formelle krav ikke skal komme den pågældende til skade, hvis det i øvrigt vurderes at være gavnligt for den pågældende, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, og fuldbyrdelsen vil kunne gennemføres på grundlag af den mangelfulde eller fejlbehæftede attest.

4.1.1.2. Lovligt og sædvanligt ophold

Efter artikel 15, stk. 1, litra b, kan en medlemsstat vælge at afslå fuldbyrdelsen af en afgørelse, hvis kriterierne om lovligt og sædvanligt ophold

ikke er opfyldt, eller hvis attesten indeholder andre foranstaltninger end dem, som medlemsstaterne er forpligtet til at føre tilsyn med.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 9, stk. 3, at medlemsstaterne kan bestemme på hvilke betingelser, de vil give samtykke til, at den pågældendes anmodning om fuldbyrdelse af foranstaltningerne imødekommes, selv om vedkommende ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der bør ske fuldbyrdelse af afgørelser i tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse – herunder for (lovligt) at flytte til et andet land af familie-, uddannelses-, eller arbejdsmæssige årsager – tilsiger dette, uanset at personen på tidspunktet for oversendelsen af anmodningen m.v. ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Der vil imidlertid være grundlag for at afslå anerkendelsen, hvis dette hensyn ikke gør sig gældende.

Afslagsgrunden foreslås gennemført i § 29 x, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.1.1.3. Foranstaltningernes art

Efter rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtede til at fuldbyrde en række nærmere opregnede foranstaltninger. Medlemsstaterne kan i henhold til stk. 2, meddele Generalsekretariatet for Rådet, om de vil føre tilsyn med øvrige foranstaltninger, som ikke er omfattet af listen. Artikel 8 er gennemført i den foreslåede § 29 u, jf. ovenfor under punkt 4.1 i bemærkningerne.

Hvis attesten indeholder foranstaltninger, som ikke er omfattet af § 29 u, bør der som udgangspunkt meddeles afslag på fuldbyrdelse, medmindre det efter en konkret vurdering viser sig at være hensigtsmæssigt at fuldbyrde foranstaltningen af hensyn til den pågældende person, og fuldbyrdelsen i øvrigt ikke er forbundet med vanskeligheder.

Afslagsgrunden foreslås gennemført i § 29 x, stk. 1, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.1.1.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

Ifølge artikel 15, stk. 1, litra c, i rammeafgørelsen kan medlemsstaterne afslå at fuldbyrde afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetagtsfængsling, når fuldbyrdelsen vil være i strid med princippet om

dobbelt retsforfølgning (ne bis in idem). Princippet er ikke nærmere defineret i selve rammeafgørelsen, og de nærmere betingelser må således – som ved gennemførelsen af de øvrige rammeafgørelser om gensidig anerkendelse – fastlægges i henhold til national ret.

Princippet om forbud mod dobbelt retsforfølgning er et grundlæggende princip i dansk strafferet og indebærer i hovedtræk, at ingen i en straffesag på ny må kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt, medmindre sagen kan genoptages, fordi der foreligger bevis for nye eller nyopdagede kendsgerninger, eller såfremt der i den tidligere rettergang er begået en grundlæggende fejl, som kunne påvirke sagens udfald. Princippet er fastslået i straffelovens § 10 a, som indebærer, at en person, over for hvem der er afsagt en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, ikke kan strafforfølges her i landet for samme handling, hvis den pågældende er frifundet, den idømte sanktion er under fuldbyrdelse, er fuldbyrdet eller bortfaldet, eller den dømte er fundet skyldig uden fastsættelse af sanktion.

Efter forslaget til § 29 x, stk. 2, jf. lovforslagets § 1. nr. 4, kan fuldbyrdelsen af en afgørelse afslås, hvis afgørelsen vedrører samme forhold, som den domfældte tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning).

Bestemmelsen medfører, at en anmodning om anerkendelse af afgørelse vil kunne afslås, hvis den pågældende f.eks. allerede er frifundet i en anden medlemsstat for det samme forhold. Tilsvarende gælder, hvis den pågældende tidligere er benådet her i landet for handlingen.

Hvis den pågældende tidligere er blevet dømt (og ikke frifundet) i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse afslås, hvis den tidligere dom er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten. Fuldbyrdelsen vil således ikke kunne afslås under henvisning til, at den pågældende allerede er blevet dømt, hvis der på grund af passivitet i domsstaten ikke er taget skridt til fuldbyrdelse af dommen.

Det foreslås tillige, at anmodning om fuldbyrdelse kan afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 x, stk. 2, svarer til lovens § 29 e om afslag på fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraffe og frihedsberøvende foranstaltninger og § 29 q om afslag på anerkendelse og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i betingede domme, alternative sanktioner og afgørelser om prøveløsladelse m.v.

Afslaget er efter den foreslåede bestemmelse i § 29 x, stk. 2, gjort fakultativt, men det forudsættes, at fuldbyrdelse som altovervejende hovedregel afslås, hvis den afgørelse, som anmodningen om fuldbyrdelse vedrører, er afsagt i strid med princippet om *ne bis in idem*.

Hvis hensynet til den pågældende person tilsiger det, herunder navnlig hvis alternativet er, at den pågældende varetægtsfængsles i udstedelsesstaten, bør det imidlertid overvejes at fuldbyrde afgørelsen om foranstaltninger her i landet.

Det bemærkes, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke medfører en forpligtelse til efterfølgende at udlevere den pågældende person til udstedelsesstaten til eventuel videre strafforfølgning, medmindre forpligtelsen til at udlevere følger af reglerne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, jf. rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra h, og punkt 4.1.1.10 i bemærkningerne nedenfor.

Efter udleveringslovens § 10 d, stk. 1, kan udlevering således ikke finde sted til en medlemsstat inden for EU, når den, der søges udleveret er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling her i landet, eller i en anden medlemsstat end den, der anmodet om udleveringen. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, er benådet for handlingen.

4.1.1.5. Dobbelt strafbarhed

Efter artikel 14, stk. 1, i rammeafgørelsen kan fuldbyrdelsesstaten ikke stille krav om dobbelt strafbarhed (det vil sige, at den lovovertrædelse, som dommen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten), hvis der er tale om en af de i bestemmelsen nærmere angivne handlinger (positivlisten), og den pågældende handling kan straffes i udstedelsesstaten med en frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 3 år. Positivlisten omfatter bl.a. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, bedrageri og dokumentfalsk.

Som anført ovenfor under beskrivelsen af rammeafgørelsens indhold svarer positivlisten i artikel 14, stk. 1, til listen i den europæiske arrestordre, som siden er blevet gentaget i de efterfølgende rammeafgørelser om gensidig anerkendelse.

Det vil være udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af positivlisten. Det er således uden betydning, om en tilsvarende lovovertrædelse i dansk lovgivning afgrænses på en anden måde eller er beskrevet med andre ord.

Rammeafgørelsen giver mulighed for, at den enkelte medlemsstat kan afgive en erklæring om, at medlemsstaten af forfatningsmæssige grunde ikke vil anvende artikel 14, stk. 1, med hensyn til nogle af eller alle overtrædelserne efter stk. 1, således at medlemsstaten også kan afslå at fuldbyrde en afgørelse, der vedrører handlinger omfattet af positivlisten, hvis der ikke foreligger dobbelt strafbarhed. Der henvises til artikel 14, stk. 4.

Justitsministeriet finder ikke, at der foreligger sådanne forfatningsmæssige grunde, som er nødvendige for at kunne undtage en eller flere overtrædelser på positivlisten. Det bemærkes i øvrigt, at de handlinger, der er omfattet af positivlisten, normalt vil være strafbare i alle medlemsstater, og at hensynet til den pågældende, som selv har indvilget i, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, bør tale for, at det land, hvor personen har – eller ønsker fremover at have – sædvanligt ophold, fuldbyrder foranstaltningen også selv om den handling, som ligger til grund for afgørelsen (undtagelsesvist) ikke er strafbar i det pågældende land.

Efter artikel 15, stk. 1, litra d, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten vælge at afslå afgørelser om foranstaltninger, som vedrører handlinger, der ligger uden for positivlisten i stk. 1, hvis den pågældende handling ikke er strafbar efter fuldbyrdesstatens lovgivning.

Justitsministeriet finder heller ikke i disse tilfælde, at det bør udelukkes, at der efter en konkret vurdering kan ske fuldbyrdelse af en afgørelse om en foranstaltning, selv om den handling, som afgørelsen vedrører, ikke er strafbar efter dansk ret. Der kan i den forbindelse navnlig lægges vægt på den pågældendes tilknytning til Danmark, og om den pågældende eventuelt risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse afslås.

Der henvises til den foreslåede artikel 29 w, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.1.1.6. Forældelse

Efter rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra e, kan fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning, og den er knyttet til handlinger, der falder ind under fuldbyrdelsesstatens kompetence i henhold til denne stats lovgivning.

Spørgsmålet om forældelse af strafansvar og fængselsstraf og andre retsfølger af frihedsberøvende karakter er i dansk ret reguleret i straffelovens kapitel 11.

Det foreslås, at en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis foranstaltningen ikke kan fuldbyrdes, fordi handlingen, som fuldbyrdelsen vedrører, er forældet efter dansk ret, jf. forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Bestemmelsen svarer bl.a. til lovens § 29 f, nr. 4, vedrørende afslag på fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraffe og frihedsberøvende foranstaltninger og § 29 p, nr. 4, vedrørende afslag på anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse.

Der er også her tale om en fakultativ afslagsgrund, idet der kan være tilfælde, hvor hensynet til den pågældende, som risikerer at blive underkastet varetægtsfængsling i udstedelsesstaten, tilsiger, at fuldbyrdelse alligevel bør ske.

4.1.1.7. Immunitet

Det fremgår af artikel 15, stk. 1, litra f, i rammeafgørelsen, at medlemsstaterne kan afslå at anerkende afgørelser omfattet af rammeafgørelsen i tilfælde, hvor der i fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at føre tilsyn med de pågældende pligter og påbud.

Regler om immunitet følger bl.a. af Wienerkonventionen af 18. april 1961 om diplomatiske forbindelser samt regler om immunitet for ansatte

ved internationale institutioner. Immunitet kan endvidere følge af andre bestemmelser, som f.eks. grundlovens § 57, 2. pkt., hvorefter medlemmer af Folketinget ikke uden Folketingets samtykke kan drages til ansvar for deres ytringer i tinget uden for samme.

Det foreslås, at afslagsgrunden om immunitet i sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling gøres fakultativ, således at der i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse kan tages hensyn til den pågældendes tilknytning til Danmark og eventuelt om den pågældende risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse i Danmark afslås. Der henvises til forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Afslagsgrunden svarer således til afslagsgrunden i lovens § 29 p, nr. 5, vedrørende anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse.

4.1.1.8. Den kriminelle lavalder

Ifølge artikel 15, stk. 1, litra g, i rammeafgørelsen kan medlemsstaterne afslå at fuldbyrde afgørelser omfattet af rammeafgørelsen i tilfælde, hvor den pågældende person på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen. Den kriminelle lavalder er i Danmark fastsat i straffelovens § 15.

Afslagsgrunden foreslås indsat som en fakultativ afslagsgrund i lovens § 29 x, stk. 1, nr. 7, således at princippet om den kriminelle lavalder ikke er til hinder for, at der kan tages hensyn til et ønske fra den unge eller dennes repræsentanter om, at de pålagte foranstaltninger fuldbyrdes her i landet, hvor den unge har eller eventuelt ønsker at have bopæl, og eventuelt således at den unge undgår varetægtsfængsling i udstedelsesstaten. En afgørelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger over for den pågældende unge indebærer ikke en forpligtelse til at imødekomme en eventuel efterfølgende anmodning fra udleveringsstaten om at udlevere den unge med henblik på fortsat strafforfølgning.

Hvis udstedelsesstaten efterfølgende måtte begære den pågældende unge udleveret, er rammeafgørelsen således ikke til hinder for, at de danske myndigheder meddeler afslag på udlevering, hvis det vurderes, at en af afslagsgrundene efter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre foreligger.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af udleveringslovens § 10 c, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på tidspunktet for gerningen var under den kriminelle lavalder i Danmark, jf. straffelovens § 15.

4.1.1.9. Straf på grund af køn, race, religion, etnicitet m.v.

Ifølge præambelbetragtning 16 i rammeafgørelsen skal intet i rammeafgørelsen fortolkes som et forbud mod at nægte fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis der er objektive grunde til at formode, at foranstaltningen er idømt med det formål at straffe den pågældende person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Præambelbetragtning 16 vedrører således den situation, hvor den fuldbyrdende myndighed måtte blive anmodet om at fuldbyrde en afgørelse, som formodes at være i strid med grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og traktaten om Den Europæiske Union. I disse tilfælde er fuldbyrdelsesstaten berettiget til at afvise anerkendelse.

Tilsvarende præambelbetragtninger i andre rammeafgørelser om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser er som hovedregel gennemført som obligatoriske afslagsgrunde, jf. lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union § 7, stk. 3, vedrørende beslaglæggelseskendelser, § 13 f, nr. 4, vedrørende bevissikringskendelser, § 20, stk. 3 vedrørende bødestrafte og § 29 d, nr. 5, vedrørende fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger.

For så vidt angår afgørelser om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse er afslagsgrunden fastsat som en fakultativ afslagsgrund, jf. lovens § 29 p, nr. 3.

I dette lovforslag foreslås det ligeledes, at afslagsgrunden gøres fakultativ, jf. forslaget til lovens § 29 x, stk. 1, nr. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Formålet er at give mulighed for at anerkende afgørelsen på trods af, at afslagsgrunden foreligger, hvis vægtige hensyn til den pågældende person taler for det. Det bør således efter Justitsministeriets opfattelse ikke være udelukket at overveje at fuldbyrde en afgørelse, der formodes at være i strid med de nævnte rettigheder, hvis den pågældende – i stedet for f.eks. at søge afgørelsen omstødt i udstedelsesstaten – selv ønsker, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, og hvis hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse taler for det. I sådanne tilfælde vil det være muligt at fuldbyrde foranstaltningen, hvis alternativet til fuldbyrdelsen er, at vedkommende enten varetægtsfængsles eller undergives foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i udstedelsesstaten.

4.1.1.10. Afslag på udlevering

Efter rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra h, kan en medlemsstat afslå at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis den i tilfælde af en overtrædelse af foranstaltningerne ville skulle afslå at overgive den pågældende person i overensstemmelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, foreslås indsat som ny § 29 x, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Som anført under bemærkningerne til de øvrige afslagsgrunde vil der være tilfælde, hvor hensynet til den pågældende person tilsiger, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, selv om der er grundlag for at afslå fuldbyrdelse, og uanset at den pågældende ikke senere vil kunne udleveres til udstedelsesstaten efter reglerne i arrestordren. Det gælder f.eks., hvis den pågældende er under den kriminelle lavalder på gerningstidspunktet, jf. udleveringslovens § 10 c.

Det foreslås på denne baggrund at gøre afslagsgrunden fakultativ.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 21, stk. 2, at fuldbyrdelsesstaten som udgangspunkt ikke kan påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre som begrundelse for at afslå udlevering af personer, der har overtrådt foranstaltningerne

Artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bestemmer, at en arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende stats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder

eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed af mindst 4 måneder.

Formålet med bestemmelsen i artikel 21, stk. 2, er således at sikre, at udlevering ikke skal kunne afslås med henvisning til, at det nævnte strafmaksimum ikke er opfyldt, hvis den pågældende i forvejen har været undergivet en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i fuldbyrdelsesstaten, men nu ønskes udleveret til strafforfølgning i udstedelsesstaten.

Efter rammeafgørelsens artikel 21, stk. 3, kan en medlemsstat imidlertid erklære over for Rådets Generalsekretariat, at den alligevel agter at anvende artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre i disse situationer.

Justitsministeriet vil i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen afgive en erklæring i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, således at danske myndigheder ikke vil være forpligtet til at træffe beslutning om udlevering i sager om mindre alvorlig kriminalitet, der ikke opfylder betingelserne for udstedelse af en arrestordre efter artikel 2, stk. 1 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Danmark vil dermed også – med hjemmel i afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, jf. den foreslåede § 29 x, stk. 1, nr. 8 – kunne afslå at fuldbyrde foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i sådanne sager.

Hvis Danmark ønsker at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, selv om anerkendelse vil kunne afslås under henvisning til artikel 15, stk. 1, litra h, skal Danmark efter artikel 15, stk. 3, underrette udstedelsesstaten om den påtænkte afgørelse og give udstedelsesstaten en frist på 10 dage til at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

Denne forpligtelse gennemføres ved den foreslåede § 29 y, stk. 2, jf. lovforslagets § 1 nr. 4.

4.2. Underretning om afslag

Når der i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 29 w, stk. 2, eller § 29 x, meddeles afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger

som alternativ til varetægtsfængsling, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold om afgørelsen, jf. forslag til lovens § 29 å, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.3. Fuldbordelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling

4.3.1. De kompetente myndigheder og frister for myndighedernes afgørelse

Efter artikel 6 i rammeafgørelsen udpeger hver medlemsstat en eller flere kompetente myndigheder til at træffe afgørelser efter rammeafgørelsens regler. Det fremgår af artikel 6, stk. 2, at medlemsstaterne kan udpege ikke-judicielle myndigheder til at træffe afgørelser i medfør af rammeafgørelsen, hvis disse myndigheder har kompetence til at træffe afgørelser af lignende art efter national ret. Afgørelser omtalt i rammeafgørelsens artikel 18, litra c (dvs. afgørelser om udlevering), skal dog træffes af en kompetent judiciel myndighed. Medlemsstaterne kan efter artikel 7 udpege en central myndighed til at bistå de kompetente myndigheder med den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelser m.v.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten anerkender snarest muligt og senest 20 arbejdsdage efter fremsendelsen af attesten afgørelsen fra udstedelsesstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1. Hvis afgørelsen om fuldbyrdelse påklages, forlænges fristen for anerkendelse med yderligere 20 arbejdsdage.

Ifølge den gældende § 54, stk. 1, har justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kompetence til at træffe afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og konfiskation samt anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse. Dog træffes afgørelser om fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning ved dom, jf. § 54, stk. 2.

Lovforslaget indebærer, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger dertil, endvidere får kompetence til at træffe afgørelser om anmodninger om anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. forslaget til ny affattelse af § 54, stk. 1, jf. lov-

forslagets § 1, nr. 6. Bestemmelsen er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at træffe afgørelse overlades til andre myndigheder. Det forudsættes imidlertid, at kompetencen indtil videre vil ligge centralt i Justitsministeriet. Justitsministeriet skal således tage stilling til, om der foreligger en af de afslagsgrunde, som følger af lovforslaget, og om en afslagsgrund i bekræftende fald skal føre til, at anmodningen om anerkendelse afslås.

Fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling forudsætter, at der foretages en vurdering af, hvilke foranstaltninger der efter retsplejelovens § 765 vil kunne anvendes som grundlag for fuldbyrdelsen, og om foranstaltningen eventuelt skal tilpasses i overensstemmelse med den foranstaltning, som efter dansk ret vil kunne anvendes for tilsvarende lovovertrædelser, jf. rammeafgørelsens artikel 13 og den foreslåede § 29 v, stk. 3.

Det foreslås på denne baggrund, at domstolene, som i forvejen har kompetencen til at træffe afgørelser om varetægtssurrogater i henhold til dansk ret, og anklagemyndigheden, skal udpeges som kompetente myndigheder for så vidt angår fuldbyrdelsen af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. forslaget til ny § 54, stk. 3, jf. lovforslagets § 8 og § 54 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og nr. 9.

Det vurderes ikke at være nødvendigt at udpege en central myndighed som anført i rammeafgørelsens artikel 7.

Justitsministeriet vil i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, orientere Rådets Generalsekretariat om de myndigheder, som i Danmark er kompetente til at træffe afgørelser.

Den frist for behandlingen af spørgsmålet om anerkendelse på 20 dage, som følger af rammeafgørelsens artikel 12, foreslås indsat i § 54 som et nyt stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Fristen omfatter både Justitsministeriets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af sagen. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. den foreslåede § 54 d, stk. 4, kan fristen forlænges med 20 dage.

4.3.2. Sagens behandling ved retten

Det foreslås, at Justitsministeriet i tilfælde af anerkendelse drager omsorg for, at sagen overdrages til anklagemyndigheden med henblik på indbringelse for byretten på det sted, hvor den pågældende bor. Hvis den pågældende ikke bor her i landet, bestemmer Justitsministeriet, hvilken byret der skal behandle sagen, jf. forslag til lovens § 54 d, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 9. I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1, er det fastsat i bestemmelsen, at indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at der er truffet afgørelse om anerkendelse, og anklagemyndigheden har modtaget sagen.

Anklagemyndigheden skal sørge for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet, jf. forslaget til § 54 d, stk. 2, uanset om den pågældende vil have praktisk mulighed for at være til stede under sagens behandling i retten.

Det vurderes ikke at være nødvendigt at stille krav om, at en indkaldelse til retsmødet skal forkyndes for den pågældende, bl.a. fordi det følger af rammeafgørelsens artikel 9, at den pågældende person allerede i forbindelse med udstedelsesstatens behandling af sagen har givet samtykke til, at foranstaltningerne fuldbyrdes i Danmark, og personen derfor allerede er underrettet om, at der vil ske fuldbyrdelse her i landet. Det må derfor anses for tilstrækkeligt, at den pågældende indkaldes til retsmødet ved afsendelse af et almindeligt brev til den adresse, som vedkommende har oplyst i forbindelse med udstedelsesstatens anmodning om at søge afgørelsen anerkendt og fuldbyrdet her i landet, jf. attesten i bilag 1 til rammeafgørelsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende person opholder sig i udstedelsesstaten, eventuelt fordi personen er underkastet varetægtsfængsling, vil det være naturligt, at underretningen sker via udstedelsesstatens kompetente myndighed.

For at sikre en hensigtsmæssig gennemførelse af rammeafgørelsen foreslås det i § 54 d, stk. 3, at sagen kan fremmes i retten uden den pågældendes tilstedeværelse. I overensstemmelse med præambelbetragtning 10 i rammeafgørelsen er det fastlagt, at retten i disse tilfælde kan beslutte, at den pågældende person kan deltage i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Bl.a. fordi det efter lovforslaget er muligt at fremme sagen uden den pågældendes medvirken, foreslås det i § 54 d, stk. 2, at retten skal beskikke en forsvarer for den pågældende. Bestemmelsen supplerer retsplejelovens bestemmelser i §§ 731 og 732 om beskikkelse af forsvarere.

Efter lovforslaget skal retten træffe afgørelse ved kendelse, jf. den foreslåede § 54, stk. 3, og lovforslagets § 1, nr. 7.

Retten skal ikke vurdere, om betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762 er opfyldt. Retten skal derimod tage stilling til, om den eller de foranstaltninger, som er fastsat i den udenlandske afgørelse, uden videre kan fuldbyrdes, eller om der skal ske tilpasning af foranstaltningerne, fordi de er uforenelige med foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes som alternativ til varetægtsfængsling i anledning af en tilsvarende strafbar handling, såfremt betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 v, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, giver således mulighed for, at retten kan tilpasse arten af foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse til arten af de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastlagt i udstedelsesstaten, og må desuden ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil.

Bestemmelsen forudsætter, at foranstaltningerne i afgørelsen tilpasses danske forhold, således at retten ikke skal træffe afgørelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger, som ikke kan anvendes i dansk ret i den form, som de er fastlagt i udstedelsesstaten. Forslaget svarer til rammeafgørelsens artikel 13, som har til formål at sikre anerkendelsen af afgørelsen, uden at der kræves fuldstændig harmonisering af de forskellige foranstaltninger.

I forbindelse med rettens afgørelse om tilpasning skal det tages i betragtning, at tilpasningen ikke må føre til en skærpelse af den foranstaltning, som oprindeligt er pålagt, jf. § 29 v, stk. 3. Forbuddet medfører således, at der f.eks. ikke må fastsættes et krav om, at den pågældende ikke må forlade sin bopæl, hvis udstedelsesstatens afgørelse alene pålægger den pågældende ikke at opholde sig i nærheden af bestemte lokaliteter.

I tilfælde, hvor en foranstaltning er tilpasset danske forhold og derfor ikke er umiddelbart sammenlignelig med den foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, vil der kunne opstå situationer, hvor det er svært at vurdere, om den nye foranstaltning udgør en skærpelse i forhold til den oprindelige foranstaltning. I disse tilfælde skal der foretages en samlet vurdering af, om den tilpassede foranstaltning er mere indgribende over for den pågældendes personlige frihed.

Udstedelsesstaten skal underrettes om, at foranstaltningen er blevet tilpasset og om begrundelsen for tilpasningen, jf. forslaget til § 29 å, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

I den foreslåede § 54 d, stk. 4, er det fastsat, at en kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Som anført vil der være sager, hvor den pågældende ikke vil være til stede i landet under sagens behandling, og kæremålsfristen regnes derfor fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.

4.3.2.1. Frister for foranstaltningens længde

Rammeafgørelsen giver ikke mulighed for at tilpasse foranstaltningens varighed til varigheden af den foranstaltning, som efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning normalt ville skulle fastsættes for tilsvarende lovovertrædelser.

Rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, litra d, jf. artikel 20, stk. 2, litra b, indeholder imidlertid en mulighed for, at fuldbyrdelsesstaten kan beslutte at indstille fuldbyrdelsen af en afgørelse fra fuldbyrdelsesstaten, hvis foranstaltningen overskrider den maksimale længde, som foranstaltningen kan vare efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Maksimumperioden defineres i præambelbetragtning 7 som det samlede tidsrum, hvorefter det ikke længere er retligt muligt at forlænge foranstaltningerne.

Dansk ret indeholder ikke regler om ufravigelige frister for foranstaltningens længde, så længe betingelserne for varetægtsfængslingen, herunder proportionalitetskravet, vurderes at være opfyldt. Der henvises til punkt 2.1. om retsplejelovens regler for varetægtsfængsling og foranstaltninger, som alternativ til varetægtsfængsling. Det vurderes derfor, at rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, litra d, ikke vil kunne anvendes som grundlag for at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet.

Det følger imidlertid af rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, at fuldbyrdelsesstaten kan anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for en rimelig frist at bekræfte nødvendigheden af at opretholde tilsynet, hvis der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning kræves en periodisk bekræftelse af opretholdelsen af foranstaltningerne. Hvis anmodningen ikke besvares, kan den kompetente myndighed igen anmode om den nævnte bekræftelse inden for en rimelig tidsfrist, og hvis heller ikke den anmodning besvares, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pågældende foranstaltninger.

Den fuldbyrdende myndighed kan desuden til enhver tid opfordre den kompetente myndighed til at oplyse, om opretholdelsen af foranstaltningen fortsat er nødvendig i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag, jf. artikel 19, stk. 1.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der være behov for at anmode udstedelsesstaten om en periodisk bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen, således at den kompetente myndighed her i landet løbende er opmærksom på eventuelle sagsskridt i udstedelsesstaten, som kan medføre, at fuldbyrdelsen af en foranstaltning skal indstilles.

Det foreslås på denne baggrund at fastlægge en procedure for fremsendelse af anmodninger i de sager, hvor foranstaltningen på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes ud over 4 uger, jf. forslaget til § 29 æ, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Efter § 29 æ, stk. 1, skal justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes, hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen skal sikre, at udstedelsesstaten senest hver 4. uge bekræfter nødvendigheden af foranstaltningen. Ved fastlæggelsen af fristen på 4 uger er der taget udgangspunkt i den frist, som efter retsplejelovens § 767, stk. 1, kan fastsættes for længden af en foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængsling.

Fristen for indhentelse af udstedelsesstatens bekræftelse løber som anført fra det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet. Der tages dermed hensyn til, at den pågældende person – i nogle tilfælde – ikke vil være til stede i Danmark, når afgørelsen om fuldbyrdelse træffes, og at selve fuldbyrdelsen af foranstaltningen i disse tilfælde først kan begynde, når personen er kommet her til landet.

Det følger af præambelbetragtning 8 til rammeafgørelsen, at fuldbyrdesstatens anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen efter artikel § 23, stk. 3, ikke forpligter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at træffe ny afgørelse om at forlænge foranstaltningerne. I forbindelse med fremsættelsen af anmodningen om bekræftelse, jf. forslaget til § 29 æ, stk. 1, kan der således ikke stilles krav om, at der foreligger en ny kendelse eller andet eksigibelt dokument fra udstedelsesstaten, der forlænger foranstaltningen.

Det foreslås i § 29 æ, stk. 2, at en fremsættelse af en anmodning efter stk. 1, kan undlades, hvis den pågældende har givet afkald herpå.

Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsættes. Først hvis der herefter ikke kan opnås noget svar, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger, jf. forslaget til § 29 æ, stk. 3.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ansvaret for at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. § 29 æ, mest hensigtsmæssigt placeres hos anklagemyndigheden, som efter dansk ret har ansvaret for at fremsætte anmodninger over for retten om varetægtsfængsling og foranstaltninger, som træder i stedet herfor, jf. retsplejelovens § 764.

Anklagemyndigheden bør derfor også have kompetencen til at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, når udstedelsesstaten ikke har svaret på anmodningen, jf. § 29 æ, stk. 3. En sådan afgørelse vil i givet fald skulle træffes på grundlag af en konkret vurdering af alle sagens oplysninger, herunder oplysninger fra udstedelsesstaten om arten af den kriminalitet, som afgørelsen vedrører, og den periode, som fuldbyrdelsen af foranstaltningen må kunne forventes at vare.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, skal det meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. den foreslåede § 29 å, nr. 8. Når der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af foranstaltningen, vil fuldbyrdelsen blive afbrudt, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, jf. 29 ø, nr. 4.

Det bemærkes, at Justitsministeriet har overvejet, om en afgørelse fra udstedelsesstaten, som indebærer opretholdelsen af en foranstaltning ud over 4 uger, eventuelt burde forelægges for domstolene med henblik på, at domstolene kan påse, at der foreligger en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen.

Som det fremgår ovenfor under punkt 4.3.2 i bemærkningerne, giver rammeafgørelsen imidlertid ikke mulighed for, at domstolene kan foretage en prøvelse af, om betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt, idet denne prøvelse forbeholdes udstedelsesstatens kompetente myndighed. Domstolenes opgave ville i givet fald alene være at konstatere, om anklagemyndigheden inden for 4-ugers fristen har indhentet en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Kun i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden gentagne gange har anmodet udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, og udstedelsesstaten ikke har svaret, ville domstolene kunne træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen, jf. rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at det er hensigtsmæssigt at indføre en ordning, hvorefter udstedelsesstatens bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde en foranstaltning skal forelægges for domstolene.

4.3.2.2. Virkningen af fuldbyrdelse

Når retten har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling, skal udstedelsesstaten straks underrettes om afgørelsen, jf. rammeafgørelsens artikel 20, stk. 2, litra e, og forslag til lovens § 29 å, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Rammeafgørelsen indeholder ikke regler for den praktiske fremgangsmåde, der skal anvendes, når der er truffet afgørelse om at fuldbyrde en

afgørelse fra udstedelsesstaten, og den pågældende skal underkastes foranstaltninger her i landet.

Det forudsættes, at en eventuel overførsel af den pågældende i de situationer, hvor det relevant – herunder navnlig hvis personen er frihedsberøvet i udstedelsesstaten – må aftales mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og politiet, som i Danmark har kompetencen til forestå fuldbyrdelsen. Det vil som udgangspunkt være udstedelsesstaten, der skal tage initiativ til en sådan overførsel, når myndighederne i udstedelsesstaten har modtaget underretning om, at en anmodning om fuldbyrdelse kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse i § 58, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, indebærer, at fuldbyrdelsen af en afgørelse om en foranstaltning som alternativ til fængselsstraf, jf. § 29 u, skal fuldbyrdes efter de almindelige regler i dansk ret.

4.3.3. Efterfølgende afgørelser og afgørelser om udlevering

Efter rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, tilkommer det udstedelsesstaten ved anvendelse af national lovgivning at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Disse afgørelser omfatter forlængelse, ændring og tilbagekaldelse af afgørelsen om foranstaltninger, ændring af foranstaltningerne og udstedelse af en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft.

Bestemmelsen er gennemført i forslaget til § 29 z, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 18, stk. 3, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten vil være berettiget til at gennemgå en ny procedure for fuldbyrdelse, hvis udstedelsesstaten i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, beslutter at ændre afgørelsen eller foranstaltningerne i afgørelsen. Proceduren må dog ikke indebære en ny gennemgang af afslagsgrundene.

Det foreslås på den baggrund, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan beslutte at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten, hvis afgørelsen vedrører foranstaltning-

ger, som ikke er omfattet af de foranstaltninger, der efter § 29 u kan fuldbyrdes her i landet, jf. § 29 z, stk. 2.

Udstedelsesstaten skal i givet fald straks underrettes om beslutningen om at afvise fuldbyrdelsen, jf. § 29 å, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. og kompetencen til at fuldbyrde går over til udstedelsesstaten, jf. den foreslåede § 29 ø, nr. 3.

Bestemmelsen i § 29 z, stk. 2, er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten helt eller delvist overlades til andre myndigheder.

Justitsministeriet foreslår, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en foranstaltning efter § 29 æ, stk. 2, indtil videre placeres i Justitsministeriet, som ligeledes har kompetence til i forbindelse med anerkendelsesproceduren at afvise fuldbyrdelsen af afgørelser, der ikke falder inden for § 29 u, jf. forslag til § 29 x, stk. 1, nr. 3.

Hvis den ændrede foranstaltning ikke afvises efter § 29 æ, stk. 2, skal foranstaltningen forelægges for domstolene med henblik på, at domstolene eventuelt kan foretage tilpasning af foranstaltningen i overensstemmelse med den foreslåede § 29 z, stk. 3, jf. § 29 v, stk. 3. Sagen forelægges for retten i overensstemmelse med proceduren i § 54 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Det forudsættes, at forelæggelse for retten kan udelades, hvis der er tale om mindre ændringer eller justeringer i foranstaltningen, som efter dansk ret ville kunne gennemføres uden rettens fornyede stillingtagen.

Efter rammeafgørelsens artikel 19, stk. 3, skal udstedelsesstaten underrettes om enhver overtrædelse af en foranstaltning og om enhver oplysning, der kan medføre vedtagelse af efterfølgende afgørelser, jf. også den foreslåede § 29 å, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Meddelelse gives ved hjælp af formularen i bilag II til rammeafgørelsen.

Hvis en person overtræder vilkårene for foranstaltningerne ved f.eks. ikke at møde op til et retsmøde, kan udstedelsesstaten vælge helt at trække beslutningen om tilsynsforanstaltningen tilbage og i stedet udstede en europæisk arrestordre med henblik på udlevering, jf. rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, litra c.

Den pågældende skal herefter udleveres i overensstemmelse med reglerne i den europæiske arrestordre, jf. artikel 21, stk. 1, i rammeafgørelsen. Efter rammeafgørelsens artikel 21, stk. 2, kan fuldbyrdelsesstaten som udgangspunkt ikke påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, når den træffer afgørelser om udlevering af personer, der har været undergivet foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder bestemmelser om, at en arrestordre kun kan udstedes for forhold, der efter den udstedende stats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed af mindst 4 måneder.

Som anført i punkt 4.1.1.10. ovenfor vil Justitsministeriet i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen og i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 21, stk. 3, meddele Rådets Generalsekretariat, at Danmark fortsat agter at gøre brug af kravene i arrestordrens artikel 2, stk. 1, i sager om udlevering af personer, der har været undergivet foranstaltninger her i landet, således at danske myndigheder ikke er forpligtet til at træffe beslutning om udlevering i sager af mindre alvorlig kriminalitet, hvis personen har været undergivet foranstaltninger her i landet.

I de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger om overtrædelse af de foranstaltninger, der er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og udstedelsesstaten ikke har truffet nogen afgørelse som opfølgning på overtrædelsen, foreslås det, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, kan anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om at træffe sådan afgørelse inden for en rimelig frist, jf. forslaget til § 29 z, stk. 4. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den nævnte frist, kan justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af afgørelsen her i landet, jf. § 29 z, stk. 5, jf. stk. 4, som gennemfører rammeafgørelsens artikel 23, stk. 2, jf. stk. 1.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 29 z, stk. 4 og 5, placeres hensigtsmæssigt hos anklagemyndigheden, som i henhold til dansk ret har

ansvaret for at indbringe eventuelle overtrædelser af foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængsling, for domstolene.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrelsen af en foranstaltning, skal det i givet fald meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. den foreslåede § 29 å, nr. 8.

Kompetencen føres i disse tilfælde tilbage til udstedelsesstaten, jf. den foreslåede § 29 ø, nr. 4.

4.3.4. Underretning af udstedelsesstaten

Rammeafgørelsen indeholder en række detaljerede regler om fuldbyrdesstatens forpligtelse til at underrette udstedelsesstaten om afgørelser, som træffes i udstedelsesstaten og om omstændigheder, der har betydning for udstedelsesstatens mulighed for at træffe efterfølgende afgørelser i sagen, jf. navnlig artiklerne 19, 20 og 22. Disse underretningsforpligtelser foreslås gennemført i § 29 y og § 29 å, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.4. Danmark som udstedelsesstat

Danske myndigheders anmodninger til andre medlemsstater om at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er som udgangspunkt ikke nærmere reguleret i lovforslaget. Sådanne anmodninger vil således i vidt omfang skulle behandles efter reglerne i rammeafgørelsen.

Den gældende lov regulerer ligeledes kun i begrænset omfang danske myndigheders anmodning om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser i andre lande. Lovens § 59, stk. 2, indeholder dog en bestemmelse om, at attester, der i medfør af loven (§ 48) skal fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en række strafferetlige afgørelser, skal attesteres af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.

Med lovforslagets § 1, nr. 11, foreslås det at indføre et tilsvarende krav i sager om anmodning om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 60 c i loven, som fastslår, på hvilke betingelser justitsministeren eller den, justitsministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at overtage fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Bestemmelsen i § 60 c er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at udstede anmodninger om fuldbyrdelse til andre medlemsstater helt eller delvist overlades til andre myndigheder.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c vil indtil videre ligge centralt i Justitsministeriet, som skal træffe afgørelse om at anmode andre medlemsstaters myndigheder om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765.

Ved vurderingen af, om en afgørelse skal fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse, skal der lægges vægt på, at den ordning, som fastlægges med rammeafgørelsen, har til formål at fremme anvendelsen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger over for personer, der har lovligt og sædvanligt ophold i en anden medlemsstat, og at sikre, at den pågældende person til sin tid vil kunne stilles for retten her i landet samt forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden. Disse hensyn må derfor inddrages i afgørelsen.

Det er Justitsministeriets vurdering, at fremsendelse af en anmodning til en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger til varetægtsfængsling i de fleste tilfælde vil ske på anmodning fra den pågældende person, der er pålagt foranstaltninger her i landet.

I sager, hvor anmodningen ikke stammer fra den pågældende person, skal det sikres, at personen er underrettet om de foranstaltninger, som den pågældende er pålagt, og at personen har samtykket i, at fuldbyrdelsen sker i en anden medlemsstat, jf. forslaget til lovens § 60 c og rammeafgørelsens artikel 9.

Inden Justitsministeriet træffer afgørelse i sagen, bør det desuden sikres, at politiet og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig med henblik på at fastlægge, om der er risiko for, at overførelsen af foranstaltningerne til fuldbyrdelse i en anden medlemsstat vil skade efter-

forskningen eller muligheden for at få straffesagen gennemført her i landet.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i loven, der giver mulighed for, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, som er omfattet af § 60, stk. 1 eller 2.

Bestemmelsen, som foreslås indsat som lovens § 60 c, stk. 3, kan navnlig tænkes anvendt, hvis det besluttes, at kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c, stk. 1 eller 2, skal delegeres til andre myndigheder.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

.....

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.

9. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Rigspolitiet, Politiforbundet i Danmark, Foreningen af Statsadvokater, Politidirektørforeningen, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Kriminalforsorgsforeningen, Dansk Fængselsforbund, HK-Landsklubben for Kriminalforsorgen, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retssikkerhedsfonden, Dansk Retspolitisk Forening, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Det Kriminalpræventive Råd og Amnesty International.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervs- livet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for er- hvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for bor- gerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union)

Til nr. 1-3 (§ 1, stk. 1 og overskriften til afsnit III)

Efter lovforslaget vil lovens anvendelsesområde blive udvidet til også at omfatte anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater) i medfør af Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009.

I lovens afsnit III indsættes et nyt kapitel 6 c med de nærmere regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne afgørelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 4 (kapitel 6 c)

Det foreslåede kapitel 6 c fastsætter regler om Danmarks anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. De foreslåede regler har til formål at gennemføre rammeafgørelse 2009/829/RIA i dansk ret.

Kapitlet indeholder i § 29 u en definition af de afgørelser, som reglerne i kapitlet finder anvendelse på samt en række eksempler på foranstaltninger, som vil kunne fuldbyrdes her i landet.

§ 29 v, stk. 1-2, fastlægger hovedbetingelserne for, at en afgørelse afsagt i en anden EU-medlemsstat kan anerkendes med henblik på fuldbyrdelse her i landet, mens § 29 v, stk. 3, indeholder regler om muligheden for at tilpasse arten af de pågældende foranstaltninger til foranstaltninger, som vil kunne fastlægges her i landet for en tilsvarende strafbar handling.

Bestemmelsen i § 29 w fastsætter, i hvilke tilfælde danske myndigheder kan stille krav om dobbelt strafbarhed i forbindelse med anerkendelsen af en afgørelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i § 29 x indeholder de afslagsgrunde, som – ud over manglende dobbelt strafbarhed, jf. § 29 w, stk. 2 – skal være gældende

her i landet. § 29 y fastlægger, i hvilke tilfælde udstedelsesstaten skal høres, før der træffes afgørelse om afslag.

§ 29 z bestemmer henholdsvis udstedelsesstatens om fuldbyrdesstatens kompetencer i relation til efterfølgende afgørelser om f.eks. forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

§ 29 æ fastlægger proceduren for at anmode udstedelsesstatens kompetente myndighed om at bekræfte nødvendigheden af at opretholde en foranstaltning.

§ 29 ø bestemmer, hvornår fuldbyrdelsen afbrydes her i landet og overgår til udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i § 29 å indeholder generelle regler om underretning af udstedelsesstaten.

De enkelte bestemmelser er nærmere omtalt nedenfor.

§ 29 u

Den foreslåede bestemmelse i § 29 u fastlægger de strafferetlige afgørelser, som er omfattet af loven og opregner en række eksempler på foranstaltninger, som vil kunne fuldbyrdes her i landet.

Efter bestemmelsen forpligter Danmark sig til at fuldbyrde strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere mindre indgribende foranstaltninger. I § 29 u, nr. 1-11 opregnes en række eksempler på sådanne foranstaltninger. Eksemplerne svarer til de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er nævnt i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1 og 2.

Efter bestemmelsen skal foranstaltninger for at kunne fuldbyrdes her i landet være mindre indgribende over for den pågældende person end varetægtsfængsling. En foranstaltning vil endvidere ikke skulle fuldbyrdes, hvis den f.eks. har karakter af en straf mere end en tilsynsforanstaltning som alternativ til varetægtsfængsling og derfor falder udenfor rammeafgørelsens anvendelsesområde.

§ 29 u gør ikke udtømmende op med, hvilke typer af foranstaltninger, som Danmark forpligter sig til at fuldbyrde. Danmark vil således også kunne fuldbyrde andre foranstaltninger, som udgør mindre indgribende alternativer til varetægtsfængsling.

Det gælder for eksempel foranstaltninger, der indebærer en forpligtelse for den pågældende til at tage ophold i egnet hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, jf. også retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til punkt 4.1 i de almindelige bemærkninger.

§ 29 v

Bestemmelsen fastlægger, på hvilke betingelser en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling skal anerkendes og fuldbyrdes her i landet.

Efter § 29 v, stk. 1, kan en afgørelse, som er afsagt i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes på anmodning fra udstedelsesstatens kompetente myndighed, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet og personen, efter at være blevet underrettet om foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse, har indvilget i at vende tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse efter en af de fastsatte afslagsgrunde, jf. nedenfor om afslagsgrundene under bemærkningerne til §§ 29 x og 29 y.

Bestemmelsen i § 29 v, stk. 2, fastlægger, på hvilke betingelser der kan ske anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelse, selv om den pågældende person *ikke* har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Ifølge bestemmelsen kræves det, at anmodningen om anerkendelse sker efter personens ønske, og det skønnes formålstjenligt at anerkende afgørelsen under hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Anerkendelse efter bestemmelsen forudsætter således en konkret vurdering af den pågældendes forhold og tilknytning til landet. Bestemmelsen tænkes navnlig anvendt i tilfælde, hvor den pågældende, som er underkastet foranstaltninger i udlandet, er dansk statsborger og ønsker at underkaste sig foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling her i landet. Bestemmelsen kan desuden anvendes i tilfælde, hvor en udenlandsk

statsborger, som er under efterforskning i udlandet, ønsker at flytte (lovligt) til Danmark af familie-, arbejds- eller studiemæssige årsager.

Den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse vil navnlig være relevant at tage hensyn til i sager, hvor efterforskningen i udstedelsesstaten må forventes at blive langvarig, og hvor foranstaltningerne udgør en reel hindring for den pågældendes mulighed for at opholde sig og eventuelt arbejde her i landet, indtil en eventuel straffesag indledes i udstedelsesstaten.

Der henvises til punkt 4.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 v, stk. 3, giver mulighed for at tilpasse arten af foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse til arten af de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling.

Bestemmelsen forudsætter, at foranstaltningerne i afgørelsen tilpasses danske forhold, således at der ikke træffes afgørelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger, som ikke kan anvendes i dansk ret i den form, som de er fastlagt i udstedelsesstaten. Bestemmelsen svarer til rammeafgørelsens artikel 13, som har til formål at sikre anerkendelsen af afgørelsen, uden at der kræves fuldstændig harmonisering af de forskellige foranstaltninger.

Den tilpassede foranstaltning skal efter stk. 3 ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil. Forbuddet medfører, at der f.eks. ikke må fastsættes et krav om, at den pågældende ikke må forlade sin bopæl, hvis udstedelsesstatens afgørelse alene pålægger den pågældende ikke at opholde sig i nærheden af bestemte lokaliteter.

I tilfælde, hvor en foranstaltning er tilpasset danske forhold og derfor ikke er umiddelbart sammenlignelig med den foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, vil der kunne opstå situationer, hvor det er svært at vurdere, om den nye foranstaltning udgør en skærpelse i forhold til den oprindelige foranstaltning. I disse tilfælde skal der foretages en samlet vurdering af, om den tilpassede foranstaltning er mere indgribende over for den pågældendes personlige frihed.

Efter § 29 v, stk. 4, sker behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse efter reglerne i kapitel 12, jf. lovforslagets §, nr. 5-11. Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.3.2.

§ 29 w

Den foreslåede bestemmelse i § 29 w, stk. 1, medfører, at en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af de handlinger, der er opregnet i nr. 1-32, skal anerkendes her i landet, selv om den pågældende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen kan straffes med fængsel m.v. i mindst 3 år i udstedelsesstaten. Bestemmelsen fastlægger den generelle forpligtelse til at anerkende afgørelser, der vedrører handlinger, som ligger inden for den såkaldte positivliste, selv om der ikke foreligger dobbelt strafbarhed. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af listen, normalt vil være strafbare i alle medlemsstater, er den praktiske betydning af bestemmelsen navnlig, at det ikke skal undersøges, om en lovovertrædelse ligeledes er strafbar i Danmark.

Det er udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af listen. Det er således uden betydning, om en tilsvarende lovovertrædelse i dansk lovgivning afgrænses på en anden måde.

Det fastslås i stk. 2, at anerkendelse af afgørelser kan afslås, hvis den handling, som afgørelsen vedrører, ikke er omfattet af positivlisten, eller hvis kravet om strafferamme ikke er opfyldt. Bestemmelsen er fastsat som en fakultativ afslagsgrund for at give mulighed for at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse taler for det. Der kan i den forbindelse navnlig lægges vægt på den pågældendes tilknytning til Danmark, og om den pågældende eventuelt risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse afslås.

Der henvises til almindelige bemærkninger punkt 4.1.1.4.

§ 29 x

Den foreslåede bestemmelse indeholder en række nærmere opregnede afslagsgrunde, som kan anvendes til at afslå at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er fastsat i udstedelsesstaten. Alle afslagsgrundene er fakultative, således at der efter en konkret vurdering kan træffes afgørelse om anerkendelse, uanset at der er grundlag for afslag. Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.1. og 4.1.1.1.- 4.1.1.10.

Afslagsgrunden i nr. 1 giver mulighed for at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest, er mangelfuld eller er i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist. Kravene til attesten fremgår af lovens § 48. Bestemmelsen forudsætter, at de danske myndigheder skal tage kontakt til den myndighed, der har anmodet om fuldbyrdelsen med henblik på at få attesten suppleret eller berigtiget, jf. forslag til § 29 y, stk. 1 og bemærkningerne hertil.

Uanset om der er mulighed for at afslå anerkendelse på grund af mangler ved attesten, kan der efter en konkret vurdering ske anerkendelse af afgørelsen, således at udstedelsesstatens manglende opfyldelse af de formelle krav ikke unødigt skal komme den pågældende til skade i tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af afgørelsen her i landet vil være gavnlig for vedkommendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse, og fuldbyrdelsen vil kunne gennemføres på grundlag af den mangelfulde eller fejlbehæftede attest.

Afslagsgrunden i nr. 2 giver mulighed for at afslå at anerkende en afgørelse, hvis betingelserne for anerkendelse i § 29 v, stk. 1 og 2, ikke er opfyldt. Det forudsættes, at der normalt vil skulle meddeles afslag på anerkendelse, hvis dette er tilfældet.

Afslagsgrunden i nr. 3 giver mulighed for at afslå anerkendelse af en afgørelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest, jf. lovens § 48, vedrører andre foranstaltninger end dem, der er omfattet af § 29 u. Der henvises til bemærkningerne til § 29 u om arten af de foranstaltninger, der kan gennemføres her i landet. Det forudsættes, at der normalt vil skulle meddeles afslag på anerkendelse, hvis den pågældende foranstaltning ikke er omfattet af § 29 u.

Afslagsgrunden i nr. 4 gennemfører rammeafgørelsens præambelbetragtning 16, som bestemmer, at intet i rammeafgørelsen bør fortolkes som et forbud mod at nægte at fuldbyrde en afgørelse, hvis afgørelsen har til formål at straffe den pågældende person på grund af personens køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Efter afslagsgrund nr. 5 kan fuldbyrdelsen afslås, hvis straf for det forhold, som den pågældende i udlandet er under efterforskning for at have begået, ikke kan fuldbyrdes på grund af forældelse i henhold til dansk ret.

Afslagsgrunden i nr. 6 indebærer, at der kan meddeles afslag på anerkendelse af en afgørelse, hvis anerkendelse ikke vil være mulig på grund af den domfældtes immunitet.

Afslagsgrund nr. 7 vedrører den situation, hvor den domfældte på tidspunktet for handlingen var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15.

Afslagsgrund nr. 8 giver mulighed for at meddele afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre. Bestemmelsen vedrører den situation, hvor det allerede i forbindelse med anerkendelsen af afgørelsen kan konstateres, at den pågældende person ikke senere ville kunne udleveres på grundlag af arrestordren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende på tidspunktet for overtrædelsen var under den kriminelle lavalder, og udlevering derfor ikke er mulig, jf. udleveringslovens § 10 c. Det kan desuden være i tilfælde, hvor den pågældende handling, som ligger til grund for afgørelsen, ikke lever op til proportionalitetskravene i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1.

Der henvises til punkt 4.1.1.10 i de almindelige bemærkninger.

Efter § 29 x, stk. 2 kan anerkendelse og fuldbyrdelse endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører samme forhold, som den domfældte tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning).

Bestemmelsen medfører, at en anmodning om anerkendelse af en afgørelse vil kunne afslås, hvis den pågældende f.eks. allerede er frifundet i

en anden medlemsstat for det samme forhold. Tilsvarende gælder, hvis den pågældende tidligere er benådet her i landet for handlingen.

Hvis den pågældende tidligere er blevet dømt (og ikke frifundet) i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse afslås, hvis den tidligere dom er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten. Anerkendelse vil således ikke kunne afslås under henvisning til, at den pågældende allerede er blevet dømt, hvis der på grund af passivitet i domsstaten ikke er taget skridt til fuldbyrdelse af dommen.

Det foreslås tillige, at anmodning om fuldbyrdelse kan afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold, som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt, jf. stk. 3.

Afslaget er efter den foreslåede bestemmelse gjort fakultativt, men det forudsættes, at anerkendelse som altovervejende hovedregel afslås, hvis den afgørelse, som anmodningen om fuldbyrdelse vedrører, er afsagt i strid med princippet om *ne bis in idem*.

§ 29 y

Den foreslåede § 29 y, stk. 1, indeholder i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, en forpligtelse til at høre udstedelsesstaten, inden der træffes afgørelser om afslag efter § 29 x, stk. 1, nr. 1 (manglende attest), nr. 2 (ikke lovligt og sædvanligt ophold), nr. 3 (ikke-omfattede foranstaltninger) samt efter § 29 x, stk. 2 (dobbel strafforfølgning).

Bestemmelsen indeholder desuden en adgang til at udsætte afgørelsen om anerkendelse i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde, indtil attesten som omhandlet i § 48 foreligger i fuldstændig stand. Bestemmelsen svarer til rammeafgørelsens artikel 12, stk. 4.

Efter bestemmelsen i § 29 y, stk. 2, skal den kompetente myndighed – inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8 – underrettes og gives en frist på 10 dage til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

Bestemmelsen giver således udstedelsesstaten mulighed for at trække sin anmodning om fuldbyrdelse tilbage, hvis udstedelsesstaten får underretning om, at den pågældende person ikke senere vil kunne udleveres i henhold til reglerne i denne europæiske arrestordre og dermed f.eks. ikke vil kunne udleveres til udstedelsesstaten, hvis personen f.eks. unddrager sig videre retsforfølgning ved at udeblive fra retsmødet i udstedelsesstaten.

§ 29 z

I § 29 z, stk. 1, fastslås det i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 18, a udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Sådanne efterfølgende afgørelser omfatter bl.a. afgørelser om at forlænge eller ændre den foranstaltning, som fuldbyrdes her i landet og afgørelser om at trække afgørelsen tilbage, således at fuldbyrdelsen afbrydes her i landet.

I medfør af § 29 z, stk. 2, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten, hvis afgørelsen vedrører foranstaltninger, som ikke er omfattet af de foranstaltninger, der efter § 29 u kan fuldbyrdes her i landet, jf. § 29 z, stk. 2.

Vurderingen af, om en afgørelse skal afvises efter § 29 z, stk. 2, svarer til vurderingen af afslagsgrunden i § 29 x, stk. 1, nr. 3, vedrørende foranstaltninger, der ikke er omfattet af § 29 u. Der henvises til bemærkningerne til § 29 x og punkt 4.3.3 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås derfor, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en foranstaltning efter § 29 æ, stk. 2, vil derfor videre ligge i Justitsministeriet, som ligeledes har kompetence til at afslå fuldbyrdelsen af afgørelser efter § 29 x, stk. 1, nr. 3.

Det følger af § 29 z, stk. 3, at ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelige med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3. Der gælder således de samme regler for tilpasning af en ændret foranstaltning som for tilpasning af de foranstaltninger, som følger af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse. Der henvises til bemærkningerne til § 29 v.

Tilpasningen af foranstaltningen vil skulle foretages af domstolene, som har kompetence til at træffe afgørelse om fuldbyrdelse af udstedelsesstatens afgørelse. Der henvises til § 54, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og de almindelige bemærkninger punkt 4.3. og 4.3.3.

Efter § 29 å, stk. 2, skal udstedelsesstaten underrettes om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z. Der henvises til bemærkningerne til § 29 å.

§ 29 z, stk. 4, giver mulighed for, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, kan anmode udstedelsesstaten om inden for en rimelig frist at træffe efterfølgende afgørelser i de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger efter 29 å, stk. 2, om overtrædelse af de foranstaltninger, der er fastsat i afgørelsen. Hvis udstedelsesstaten ikke inden for fristen træffer en sådan efterfølgende afgørelse, kan det besluttes, at fuldbyrdelsen skal indstilles.

Bestemmelsen, der gennemfører rammeafgørelsens artikel 23, stk. 2, jf. stk. 1, medfører, at de danske myndigheder ikke er forpligtede til at fortsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse her i landet, hvis den pågældende person ikke overholder foranstaltningerne, og udstedelsesstaten forholder sig passiv.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 29 z, stk. 4 og 5, vil i første omgang være placeret hos anklagemyndigheden, som i henhold til dansk ret har ansvaret for at indbringe eventuelle overtrædelser af foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængsling, for domstolene.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, skal det i givet fald meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. § 29 å, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

§ 29 æ

Bestemmelsen fastlægger en procedure for fremsættelse af anmodninger over for udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af at opretholde fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet.

Det følger af § 29 æ, stk. 1, at hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren, eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes, hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen skal sikre, at der senest hver 4 uge foreligger en bekræftelse fra udstedelsesstaten om, at opretholdelsen af foranstaltningen fortsat er nødvendig.

Det følger af præambelbetragtning 8 til rammeafgørelsen, at fuldbyrdelsesstatens anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen efter artikel § 23, stk. 3, ikke forpligter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at træffe ny afgørelse om at forlænge foranstaltningerne. I forbindelse med fremsættelsen af anmodningen om bekræftelse, jf. § 29 æ, stk. 1, kan der således ikke stilles krav om, at der foreligger en ny kendelse eller andet eksigibelt dokument fra udstedelsesstaten, der forlænger foranstaltningen.

Fristen for indhentelse af udstedelsesstatens bekræftelse løber som anført fra det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet. Der tages dermed hensyn til, at den pågældende person – i nogle tilfælde – ikke vil være til stede i Danmark, når afgørelsen om fuldbyrdelse træffes, og at selve fuldbyrdelsen af foranstaltningen i disse tilfælde først kan begynde, når personen er kommet her til landet.

Efter § 29 æ, stk. 2, kan fremsættelse af en anmodning efter stk. 1 undlades, hvis den pågældende har givet afkald herpå. Idet anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk foranstaltning her i landet sker med den pågældendes samtykke, må det forventes, at den pågældende i en række tilfælde vil give afkald på at få bekræftet foranstaltningen fra udstedelsesstaten hver 4. uge.

Efter § 29 æ, stk. 3, skal en anmodning til udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. stk. 1, straks genfremsættes, hvis udstedelsesstaten ikke har besvaret den første anmodning. Hvis udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan ju-

stitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger. Det er altså en betingelse for at indstille fuldbyrdelsen, at anmodningen har været fremsat to gange, og at udstedelsesstaten hver gang har haft minimum 1 uge til at besvare henvendelsen, jf. stk. 1.

§ 29 æ er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte de nødvendige grunde til at fuldbyrde afgørelsen og kompetencen til at indstille fuldbyrdelsen, helt eller delvist kan overlades til andre myndigheder.

Ansvar for at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen og til at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, når udstedelsesstaten ikke har svaret på anmodningen, vil i første omgang blive placeret hos anklagemyndigheden.

§ 29 ø

§ 29 ø fastlægger de tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i nr.1, vedrører den situation, hvor den pågældende ikke længere har ophold i Danmark, og fuldbyrdelsen derfor må ophøre.

Nr. 2 vedrører den situation, hvor udstedelsesstaten har modtaget underretning om, at en afgørelse om foranstaltninger er blevet tilpasset, og udstedelsesstaten inden for 10 dage efter underretningen har tilbagekaldt den i § 48 omhandlede attest. Hvis fuldbyrdelsen af den tilpassede foranstaltning på tidspunktet for udstedelsesstatens tilbagekaldelse af attesten allerede er indledt her i landet, forbliver kompetencen til at fuldbyrde her i landet.

Bestemmelsen i nr. 3 vedrører de tilfælde, hvor Justitsministeriet har besluttet at afvise at fuldbyrde en ændret foranstaltning, fordi foranstaltningen ikke er omfattet af de foranstaltninger, som kan fuldbyrdes her i landet i henhold til § 29 u, jf. § 29 z, stk. 2.

Nr. 4 omfatter de tilfælde, hvor anklagemyndigheden har truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger, fordi ud-

stedelsesstaten trods flere underretninger om overtrædelser af foranstaltningen har undladt at træffe efterfølgende afgørelser, jf. § 29 z, stk. 5, og de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har undladt at besvare anklagemyndighedens gentagne anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. § 29 æ, stk. 3.

Endelig er der i nr. 5 fastsat en generel bestemmelse om, at fuldbyrdelsen skal ophøre, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten i de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har meddelt, at en afgørelse ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å

Bestemmelsen opregner de situationer, hvor de danske myndigheder vil være forpligtet til at underrette udstedelsesstatens myndigheder om oplysninger, som har betydning for sagen.

Efter § 29 å, stk. 1, skal der for det første foretages underretning af udstedelsesstaten om videresendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling til rette myndighed her i landet, om den pågældende persons eventuelle adresseændringer, om at fuldbyrdelse ikke er mulig, fordi den pågældende ikke kan spores her i landet, og om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget. Herudover er der pligt til at underrette udstedelsesstaten om alle afgørelser om anerkendelse eller afslag på anerkendelse, afgørelser om tilpasning af foranstaltninger og afgørelser om at afvise eller indstille fuldbyrdelsen i landet.

Stk. 2 indeholder en forpligtelse til at underrette de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten om enhver overtrædelse af foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til § 29 z.

Til nr. 5-8 (§ 54, stk. 1, 3 og 6)

Efter lovforslaget skal anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling behandles efter reglerne i kapitel 12, som regulerer behandlingen af anmodninger om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser her i landet.

Den foreslåede ændring af stk. 1, indebærer, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, som udgangspunkt bliver ansvarlig myndighed for behandling af anmodninger om anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling efter denne lov. Bestemmelsen er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at træffe afgørelse helt eller delvist overlades til andre myndigheder. Der henvises til punkt 4.3.1 i de almindelige bemærkninger. Hvis det er Justitsministeriets vurdering, at betingelserne for at anerkende afgørelsen er opfyldt, anmoder ministeriet anklagemyndigheden om at indbringe sagen for byretten, således at byretten kan træffe afgørelse om, at foranstaltningen skal tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3.

I § 54, stk. 3, er det fastsat, at rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Efter stk. 6 skal afgørelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger træffes hurtigst muligt og senest 20 dage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Bestemmelsen gennemfører rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1.

Bestemmelsen indeholder ingen nærmere oplysning om de afgørelser, som skal være truffet inden for tidsfristen. Det forudsættes, at både Justitsministeriet, anklagemyndigheden og domstolene – medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder – skal have truffet afgørelse om enten afslag på anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen inden for fristen, og at der i forbindelse med behandlingen af sagen endvidere skal træffes afgørelse om behovet for tilpasning af foranstaltningen.

Hvis en afgørelse, som er truffet af domstolene efter § 54, stk. 3, kæres til højere ret, kan fristen forlænges med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen. Efter rammeafgørelsens artikel 12, stk. 4, kan den kompetente myndighed beslutte at udsætte beslutningen om anerkendelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen. Bestemmelsen er gennemført i f § 29 y, stk. 1. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 9 (§ 54 d)

Den foreslåede bestemmelse i § 54 d fastsætter regler om rettens behandling af sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 1 regulerer, hvilken ret der er kompetent til at behandle sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Efter den foreslåede bestemmelse skal sagen indbringes af anklagemyndigheden for byretten på det stede, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer Justitsministeriet i forbindelse med sagens behandling, hvilken byret, der skal behandle sagen. Dette svarer til den procedure, som findes i § 54 a i loven vedrørende sager om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning. Indbringelse af sagen skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen fra udstedelsesstaten, således at fristen på 20 dage, jf. § 54, stk. 3, kan overholdes.

Efter stk. 2 skal retten beskikke en forsvarer for den pågældende og underrette anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Bestemmelsen supplerer reglerne i retsplejelovens §§ 731 og 732 om beskikkelse af offentlig forsvarer. For så vidt angår spørgsmål forsvarerens beføjelser og vederlag henvises til retsplejelovens bestemmelser herom.

Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om den beskikkede forsvarer og om tid og sted for retsmødet. Bestemmelsen stiller ikke krav om forkyndelse forud for retsmødet, fordi den pågældende person allerede i forbindelse med udstedelsesstatens behandling af sagen har givet samtykke til, at foranstaltningerne fuldbyrdes i Danmark, og personen derfor allerede er underrettet om, at der vil ske fuldbyrdelse her i landet.

Underretning kan derfor ske ved, at anklagemyndigheden indkalder den pågældende til retsmødet med almindeligt brev til den adresse, som, medmindre andet fremgår af sagen, skal fremsendes til den adresse, som vedkommende har oplyst i attesten som omhandlet i § 48, og som findes i bilag 1 til rammeafgørelsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende person opholder sig i udstedelsesstaten, eventuelt fordi personen er underkastet varetægtsfængsling, vil un-

derretning kunne ske ved brev via udstedelsesstatens kompetente myndighed eller eventuelt via den danske ambassade i udstedelsesstaten.

Efter stk. 3 kan retten behandle sagen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Hvis den pågældende ikke desto mindre ønsker at være til stede, men er forhindret heri, f.eks. fordi vedkommende er varetægtsfængslet eller underlagt foranstaltninger i udstedelsesstaten, kan retten beslutte, at den pågældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Efter stk. 4 finder retsplejelovens regler om kære, jf. retsplejelovens kapitel 85, anvendelse på afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Kæremålet omfatter rettens kendelse om fuldbyrdelse af udstedelsesstatens afgørelse, herunder tilpasningen af de foranstaltninger, som er fastsat i udstedelsesstatens afgørelse, jf. den foreslåede § 54, stk. 3 og 29 v, stk. 3. Der vil være sager, hvor den pågældende ikke vil være til stede i landet under sagens behandling, og kæremålsfristen regnes derfor fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.

Til nr. 10 (§ 58, stk. 4)

§ 58 fastslår hvilken lovgivning der finder anvendelse, når en strafferetlig afgørelse er fuldbyrdet her i landet.

Med den foreslåede stk. 4 fastslås det, at fuldbyrdelsen af foranstaltninger som alternativ varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker i overensstemmelse med dansk ret. Bestemmelsen svarer til rammeafgørelsens artikel 16.

Til nr. 11 (§ 59, stk. 2)

Den foreslåede ændring indebærer, at attester, der sendes til andre medlemsstater med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, skal attesteres af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil.

Til nr. 12 (§ 60 c)

Den foreslåede bestemmelse fastslår, på hvilke betingelser justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan anmode en anden med-

lemsstat om at anerkende foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er afsagt her i landet.

I medfør af stk. 1 kan anmodningen fremsendes til den medlemsstat, hvor den pågældende har lovligt og sædvanligt ophold, hvis den pågældende efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne, har indvilget i at vende tilbage til medlemsstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1.

I medfør af stk. 2 kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende har lovligt eller sædvanligt ophold, om at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis den pågældende ønsker det, og forudsat at medlemsstaten har givet sit samtykke hertil, jf. også rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2.

Ifølge rammeafgørelsens artikel 9, stk. 3, skal medlemsstaterne erklære over for Generalsekretariatet for Rådet på hvilke betingelser, deres kompetente myndigheder kan give samtykke til at anerkende domme i henhold til artikel 9, stk. 2. Det vil således afhænge af de pågældende landes samtykkeerklæringer, om en anmodning i den konkrete sag kan fremsendes.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c vil indtil videre ligge centralt i Justitsministeriet, som skal træffe afgørelse om at anmode andre medlemsstaters myndigheder om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765.

Inden der træffes afgørelse efter § 60 c, skal det sikres, at den pågældende person er underrettet om de foranstaltninger, som den pågældende er pålagt, og at personen har samtykket i, at fuldbyrdelsen sker i en anden medlemsstat. Det bør desuden sikres, at politiet og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig med henblik på at fastlægge, om der er risiko for, at overførelsen af foranstaltningen til fuldbyrdelse i en anden medlemsstat vil skade efterforskningen eller muligheden for at få straffesagen gennemført her i landet.

Efter stk. 3, kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager om fremsendelse af anmodninger. Bestemmelsen kan navnlig tænkes anvendt, hvis det besluttes, at kompetencen til at træffe afgørelser efter § 60, stk. 1 og 2, skal delegeres til andre myndigheder.

Til § 2
(Ikrafttræden)

Lovens ikrafttræden er fastsat til den 1. december 2012, hvor rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling 2009/829/RIA skal være gennemført i dansk ret, jf. rammeafgørelsens artikel 27.

Til § 3

Bestemmelsen fastlægger lovens territoriale gyldighedsområde.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som ændret ved § 1 i lov nr. 347 af 14. maj 2008 og § 1 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

§ 1. Denne lov finder anvendelse på strafferetlige afgørelser om

- 1) beslaglæggelses- og bevissikringskendelser,
- 2) bødestraf og fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning,
- 3) pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse og

1. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres ”og” til ”,”.

2. § 1, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

”4) foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægts-surrogater) og”

4) konfiskation

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

3. *Overskriften til afsnit III* affattes således:

Afsnit III

Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foran-

”Afsnit III

Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foran-

staltning samt pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straf-fuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse

staltning, pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straf-fuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse samt foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling”

4. Efter § 29 t indsættes i afsnit III:

”Kapitel 6 c

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater)

§ 29 u. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere foranstaltninger, der er mindre indgribende end varetægtsfængsling, herunder

- 1) pligt til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af indkaldelse til et retsmøde som led i en straffesag,
- 2) pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten,
- 3) pligt til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) pligt, der begrænser mulighe-

- den for at forlade fuldbyrdesstatens område,
- 5) pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
  - 6) pligt til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser,
  - 7) pligt til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,
  - 8) pligt til ikke at føre køretøj,
  - 9) pligt til at stille en økonomisk sikkerhed,
  - 10) pligt til at undergive sig terapeutisk behandling eller afvænnning, eller
  - 11) pligt til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

§ 29 v. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes her i landet på anmodning fra udstedelsesstaten, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, og personen efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har

indvilliget i at vende tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse af afgørelsen efter § 29 w, stk. 2, eller § 29 x.

Stk. 2. På anmodning fra udstedelsesstaten og efter ønske fra den pågældende kan en afgørelse anerkendes og fuldbyrdes, selv om personen ikke på tidspunktet for anmodningen har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, hvis det det skønnes formålstjenligt af hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Stk. 3. En foranstaltning omfattet af § 29 u, som på grund af sin art ikke er forenelig med de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling, kan tilpasses i overensstemmelse med en foranstaltning, som ville kunne fastsættes her i landet for en sådan handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpeelse i forhold hertil.

Stk. 4. Behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse sker efter reglerne i kapitel 12.

§ 29 w. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af nedenstående handlinger, kan an-

erkendes her i landet, selv om en tilsvarende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis sådanne handlinger efter lovgivningen i udstedelsesstaten kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosivstoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.

Gældende formulering

Lovforslaget

- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Ulovlig handel med stjalne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Brandstiftelse.
- 30) Strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Stk. 2. Uden for de tilfælde, som er nævnt i stk. 1, kan anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis en handling svarende til den, som ligger til grund for den pågældende afgørelse, ikke er strafbar efter dansk ret.

§ 29 x. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan i øvrigt afslås, hvis

- 1) den attest, som er omhandlet i § 48, er mangelfuld eller er i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist,
- 2) kriterierne for fuldbyrdelse af afgørelsen efter § 29 v, stk. 1-2, ikke er opfyldt,
- 3) afgørelsen ikke vedrører en af de i § 29 u nævnte foranstaltninger,
- 4) der er grund til at formode, at foranstaltningerne er pålagt med det formål at straffe den pågældende person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af disse grunde,
- 5) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse efter dansk ret,
- 6) der efter dansk ret ikke kan føres tilsyn med foranstaltningerne på grund af immunitet,
- 7) den pågældende person på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15, eller

8) den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre (2002/584/RIA).

Stk. 2. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører forhold, som personen tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning). Tilsvarende gælder, hvis personen er benådet her i landet for handlingen. Hvis personen er dømt i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse kun afslås, hvis dommen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i domsstaten.

Stk. 3. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan tillige afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold, som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt.

§ 29 y. Inden der træffes afgørelse om afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af § 29 x, stk. 1, nr. 1-3, stk. 2 eller stk. 3, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten høres og om nødvendigt anmodes om straks at tilvejebringe supplerende oplys-

ninger til brug for afgørelsen. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse kan i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde udsættes, indtil attesten foreligger i fuldstændig stand.

Stk. 2. Inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om den påtænkte afgørelse og gives en frist på 10 dage fra underretningens modtagelse til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

§ 29 z. Udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, herunder efterfølgende afgørelser om forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

Stk. 2. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved en efterfølgende afgørelse ændrer de oprindeligt pålagte foranstaltninger, og de nye foranstaltninger ikke er omfattet af § 29 u, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger.

Stk. 3. Ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelig med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3, jf. § 54, stk. 3.

Stk. 4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger som nævnt i § 29 a, stk. 2, uden at træffe efterfølgende afgørelser, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, anmode den kompetente myndighed om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist.

Stk. 5. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den i stk. 4 nævnte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 æ. Hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udste-

delsesstaten.

Stk. 2. Fremsættelse af anmodninger som nævnt i stk. 1 kan dog undlades, når den pågældende har givet afkald herpå.

Stk. 3. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning som nævnt i stk. 1 inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsettes. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 ø. Fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, hvis

- 1) den pågældende person har etableret sit lovlige og sædvanlige opholdssted uden for Danmark,
- 2) udstedelsesstaten inden 10 dage efter modtagelsen af underretning efter § 29 å nr. 7, tilbagekalder den i § 48 omhandlede attest, medmindre fuldbyrdelsen af foranstaltningen i Danmark allerede er indledt,
- 3) udstedelsesstaten har ændret foranstaltningerne i afgørelsen, og fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger er afvist efter §

29 z, stk. 2,

- 4) der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger efter § 29 z, stk. 5 eller § 29 æ, stk. 3, eller
- 5) udstedelsesstaten har meddelt, at afgørelsen i udstedelsesstaten ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold

- 1) om videresendelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og den i § 48 omhandlede attest til rette myndighed her i landet,
- 2) om den pågældende persons eventuelle adresseændringer,
- 3) om, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke er mulig, fordi den pågældende person ikke kan spores her i landet,
- 4) om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget,
- 5) om den endelige afgørelse om at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling,
- 6) om afslag på at anerkende afgørelsen om foranstaltninger

som alternativ til varetægtsfængsling og begrundelsen herfor,

- 7) om enhver afgørelse om tilpasning af foranstaltningerne samt begrundelsen herfor, og
- 8) om enhver afgørelse efter § 29 z, stk. 2 eller 5, eller § 29 æ stk. 3, om at afvise eller indstille fuldbyrdelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 2. De kompetente myndigheder i udstedelsesstaten underrettes endvidere om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1.”

5. *Overskriften til kapitel 12* affattes således:

Kapitel 12

Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser

”Kapitel 12

Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser og afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling”

6. § 54, *stk. 1*, affattes således:

§ 54. Justitsministeren eller den, ”Justitsministeren eller den, mini-

Gældende formulering

ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og konfiskation og om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Afgørelser om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning og afslag på anmodninger om herom træffes så vidt muligt inden 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det ikke er muligt at overholde fristen.

Lovforslaget

steren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.”

7. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”*Stk. 3.* Afgørelser om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling træffes ved kendelse.”

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

8. I § 54 indsættes som *stk. 6*:

”*Stk. 6.* Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstalt-

ninger som alternativ til varetægtsfængsling, træffes hurtigst muligt og senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. § 54 d, stk. 4, forlænges fristen for fuldbyrdelsen af afgørelsen med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen.”

9. Efter § 54 c indsættes i *kapitel 12*:

”§ 54 d. Sager om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 54, stk. 3, indbringes af anklagemyndigheden for retten på det sted, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvilken byret, der skal behandle sagen. Indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen fra udstedelsesstaten.

Stk. 2. Retten beskikker en forsvarer for den pågældende og underretter anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet.

Stk. 3. Retten kan behandle sagen om fuldbyrdelse af foranstaltningen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Retten kan i disse tilfælde beslutte, at den pågældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Stk. 4. En kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overensstemmelse med reglerne om kære af fængslingskendelser i retsplejelovens kapitel 85.”

10. I § 58 indsættes som *stk. 4*:

”*Stk. 4.* Når der er truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker fuldbyrdelse i overensstemmelse med dansk ret.”

11. § 59, *stk. 2*, affattes således:

§ 59. ---

Stk. 2. Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestrafte og konfiskation og med henblik på anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af

”*Stk. 2.* Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestrafte og konfiskation og med henblik på fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyr-

Gældende formulering

justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.

Lovforslaget

delse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.”

12. Efter § 60 b indsættes i *kapitel 13*:

”§ 60 c. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, når den pågældende person, som er omfattet af afgørelsen, har lovligt og sædvanligt ophold i denne medlemsstat og efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilliget i at vende tilbage til medlemsstaten.

Stk. 2. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende person har lovligt eller sædvanligt ophold, om at fuldbyrde afgørelsen, hvis den pågældende ønsker det, og medlemsstaten har givet sit samtykke hertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, der er omfattet af denne bestemmelse.”

§ 2

Loven træder i kraft den 1. december 2012

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne
og Grønland.